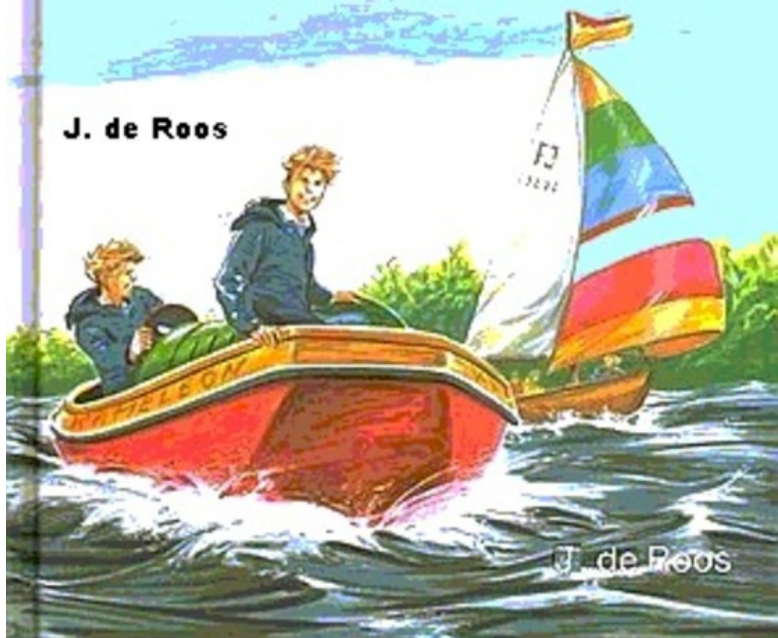

de **Kameleon**

overstag !

J. de Roos

J. de Roos

UITGEVERTJ KLUITMAN ALKMAAR

De Kameleon overstag

Kameleon-verhaal, geschreven door

Joost Nauta

gepubliceerd geweest op de club ,de Schippers van de Kameleon'.

De P. de Roos boeken lieten zolang op zich wachten dat er een discussie ontstond zelf een verhaal te bedenken.

HOOFDSTUK I

Geeske Volkertsma liep zonder zichzelf te melden de bungalow binnen van de familie Zonderland. Ze was enorm blij en wilde iedereen in haar blijdschap laten delen. In de woonkamer trof ze echter alleen Chantel aan.

„Dag, Chantel. Is Gerben er niet?“, vroeg ze verrast.

„O zeker wel, Geeske. Hij zal zo wel komen. Hij is net met Jellema de koeien aan het melken.”

Geeske keek even op haar horloge. „Da’s waar ook. Ik had het kunnen weten!”

Chantel stond op van haar stoel en vroeg of Geeske koffie wilde.

„Als je hebt, dan graag!” Geeske ging zitten en wachtte tot Chantel terug kwam en een kopje koffie voor haar op de tafel zette.

„Hoe gaat het overigens in het textielatelier?”

„Prima! Karels heeft een nieuwe zomercollectie ontworpen en daar hebben de dames en ik het druk genoeg mee.”

Meer in zichzelf dan rechtstreeks tegen Geeske mompelde Chantel: „Ik wou dat Gerben het niet zo druk had met jullie werk!” Gelukkig zei ze het zo zacht dat Geeske het niet

precies verstond.

„Zei je iets?“

Chantel keek verstoord op. „O nee hoor, ik dacht wat in mezelf!“

Ze spraken met elkaar over alledaagse dingen tot Gerben binnen kwam en verwonderd naar Geeske keek.

„Er zijn toch geen problemen, hè?“ , zei hij zorgelijk.

„Je bent een zwartkijker, Gerben. Nee, er zijn geen problemen, en ik heb groot nieuws!“

Gerben glimlachte en ging in zijn leunstoel zitten. „Nou, vertel het me maar!“

Geeske opende haar tas en haalde er een dik stuk papier uit. Ze gaf het hem, waarop Gerben tijdens het lezen ervan grote ogen kreeg. Hij zei er echter niets van, dit tot ergernis van zijn vrouw Chantel.

„Wat is dan het grote nieuws?“ , vroeg Chantel ongeduldig en keek Geeske aan.

„Ik ben geslaagd voor mijn middenstandsdiploma!“

„Maar dat is geweldig! Gefeliciteerd!“ Chantel schudde Geeske hartelijk de hand, maar die had niet door dat Chantel iets heel anders met deze opmerking bedoelde. Geeske kon niet weten dat Chantel Gerben graag wat vaker thuis zou zien. De kans was nu een stuk groter dat Gerben minder tijd in

werkzaamheden voor het atelier zou steken. Toen Geeske vertrokken was, begon Gerben er tot Chantels genoeg over te praten.

„Dit was iets wat ik echt wel kon gebruiken. Met het runnen van de boerderij, de meubelcentrale en het textielatelier hield ik al zo weinig tijd over. Als ik nu mijn werk voor het atelier beperk, kan ik ook wat vaker thuis zijn. En ik geloof dat we daar allebei bij gebaat zijn, toch?”

Chantel zoende hem op zijn wang. „Je weet niet half hoeveel, schat!”

Gerben lachte. Eindelijk leek zijn leven in een wat rustiger vaarwater te komen.

„En toch begrijp ik het niet,” mopperde Hielke. Hij keek nog eens goed naar de landbouwmachine en overtuigde zich ervan dat hij alle werkzaamheden wel goed had gedaan. Voor de zekerheid kwam zijn vader nog even kijken.

„Je zegt net dat je het niet snapt, maar toch zit alles prima in elkaar en muurvast!”

„Ja, dat klopt eigenlijk ook wel,” merkte Hielke ondeugend op en begon te lachen.

„Lach je vader niet uit, jongen!”

De achterdeur van de smederij werd geopend en een vrolijk kijkende jongen die als twee druppels water op Hielke leek,

kwam binnen. „De tank zit boordevol. Gaan we nou nog weg, of hoe zit het?”

„Ik kom al, ik kom al!”, riep Hielke terug en liep naar de keuken. Daar waste hij zijn handen. Daarna ging hij naar buiten, liep het boothuis in en stapte, nadat hij de deur had geopend naast zijn broer in hun boot. Sietse gaf weinig gas en kalm gleed de Kameleon de vaart in. Hij wilde net de snelheid wat opvoeren toen er onverwachts geroepen werd: „Sinds wanneer wachten jullie niet meer op mij?” De tweeling keek verrast achterom.

„Ha, die Cor! We hadden jou helemaal niet verwacht.” Terwijl Sietse de boot naar de kant stuurde, antwoordde Cor: „Kan wel kloppen! Ik ben vorig jaar met mijn ouders op vakantie geweest.”

Hij sprong aan boord en ze voeren snel naar de brug. Toen ze die gepasseerd waren, lag het grote meer voor hen. Het was weer een drukte van belang. Sinds het grote hotel was gebouwd, waar moeder Klinkhamer werkte, werd het dorp tijdens de zomervakantie volop bezocht door buitenlandse toeristen. De jongens vonden die internationale gasten heel erg leuk, vooral omdat ze zo hun talen konden oefenen. Hun vader was er niet zo blij mee, want veel buitenlanders die bij hem in de smederij kwamen, verstond hij niet of nauwelijks.

Ach, met handen en voeten kwam je ook een heel eind. Op volle kracht voer Sietse enige zeilboten voorbij en stevende af op de grote molen die een markant herkenningspunt was op de Polderdijk. De goed onderhouden molen droeg de naam ‚Woudaap’. Hier woonde de familie Dijkstra en hun zoon Kees was een vriend van de Klinkhamertjes. Sietse gaf een stoot op de claxon, waarop Kees de molen uit kwam rennen. Voor hij aan boord ging, werkte hij nog snel het laatste stuk van een appel naar binnen. Hij ging naast Cor zitten, begroette hem en vroeg dan: „Waar gaan we heen?”

„Geen idee! Enig idee waar iets te beleven valt?”

Kees grinnikte. „Volgens mij is er wel iets te doen in Middenveen.”

„Je weet best dat er één plaats is waar we een grondige hekel aan hebben,” zei Sietse boos.

Hij vond het al erg genoeg dat ze vanwege school naar die rotstad moesten. En er in je vakantie mee geconfronteerd worden, dat wilde hij al helemaal niet. Kees vond het schitterend als Sietse zich opwond en hij besloot hem een beetje te jennen.

„Ja, maar Lenten heeft geen bioscoop, geen theater, geen discotheek enzovoort.”

Hielke begreep wel dat Kees Sietse op de kast probeerde te krijgen, maar hij wist gauw een meningsverschil te voorkomen. „Maar hier heb je het Paviljoen, het hotel en enkele verenigingen. Bovendien heeft het hotel een danszaal en een restaurant, dus wat wil je nog meer?”

Hielke had gelijk, maar het belangrijkste wat Lenten voor had op Middenveen was het meer. Sietse zwenkte de Kameleon en voer in de richting van Jonkersveen. Toen ze het Paviljoen passeerden, wuifden enkele mensen op het terras hen toe. Zij kenden de reputatie van de Kameleon maar al te goed. Enige gasten die de Kameleon nog nooit eerder hadden gezien, schoten in de lach toen ze de boot zagen. Die blikken waren de jongens inmiddels allang gewend. Al was hun boot niet sierlijk en mooi, snel en krachtig was die wel. Sietse demonstreerde dit meteen door flink gas te geven en pas in te houden toen ze bij het kanaal kwamen. Hij verleende voorrang aan een grote vrachtboot, waarna ze het kanaal invoeren. Cor keek even om zich heen.

„Volgens mij zijn we iemand vergeten. Waar is Louw?”

„Dat vraag ik me ook af!”, antwoordde Sietse.

„Hij zal wel bij Mariska zitten,” opperde Kees.

Cor die nog nooit van Mariska gehoord had, keek Kees verbaasd aan, hoewel hij best begreep dat Louw kennelijk een

vriendin had.

„Ik weet wel zeker dat hij daar niet is,” zei Hielke, „Mariska is met haar ouders voor een maand op vakantie naar de Verenigde Staten.”

„Tja, als dat zo is, waar zou hij dan uithangen?”, vroeg Sietse zich hardop af.

Natuurlijk had niemand een idee en ze voeren een tijdje zwijgend verder. Totdat tot hun grote schrik plotseling een plezierjacht van wal stak en recht op hen aanvoer. Sietse toeterde luid om te waarschuwen, maar kennelijk hoorde de stuurman hem niet. Door heel vlug het roer om te gooien kon hij een aanvaring voorkomen. Woedend schreeuwde hij naar de achterkant van de boot, maar tot zijn verbazing kwam niemand naar buiten om hem de les te lezen. Ook viel het hem op dat de ramen volledig geblindeerd waren, wat uiteraard op een meer levensgevaarlijk was. Sietse draaide de Kameleon en besloot het jacht te volgen. De tocht duurde niet lang, want het jacht meerde aan bij de steiger van het grote hotel. Sietse zwenkte de Kameleon, maar bleef wel rondvaren in de buurt van de boot. Even later verlieten drie mannen de boot. Ze waren allemaal in pak gekleed en droegen dure zonnebrillen. Over de steiger liepen ze naar het hotel, waar ze tot verbazing van de jongens hartelijk werden

ontvangen door de hotelmanager. Toen ze eenmaal binnen waren, viel er voor de jongens niets meer te beleven en koerste Sietse daarom maar het meer op. Hij liet de Kameleon langs de Polderdijk waren en even later voeren ze onder de brug door de polder in. Het riet ruiste zachtjes en de vogels kwetterden vrolijke liedjes. Na enige tijd passeerden ze de boerderij van Brandsma, waarna ze zijn knecht Jan op een praam tegenkwamen. Hij liep enorm te zwoegen met een vaarboom en Sietse veronderstelde dat hij de praam te zwaar beladen had. Omdat hij het geploeter van Jan niet aan kon zien stuurde hij de Kameleon achter de praam en riep:

„Waar moet je heen, Jan?”

„Naar boer Bergsma.”

Met behoorlijke snelheid voeren ze door de poldervaart. Bergsma was een jonge boer die nog niet zo lang in de polder werkzaam was.

„Wie heeft deze praam zo zwaar beladen?”, vroeg Hielke aan Jan.

„Dat heb ik zelf gedaan. Brandsma zei dat ik wel in twee keer mocht doen, maar ik meende dat het ook wel in één keer kon.”

„Wat gaat Brandsma eigenlijk met dit hout doen?”

„Geen idee, Kees, maar vraag het hem straks zelf maar. Hij

kwam laatst vragen of wij nog hout over hadden, en dat was inderdaad het geval.”

Sietse begon te lachen. „Is dat nog vanwege jullie krokodillenervaring?”

„Alsjeblieft zeg, die beesten hebben meer ellende veroorzaakt dan ze hebben opgeleverd. Brandsma heeft ze allemaal van de hand gedaan. Als het goed is, brengen ze hun tijd nu door in de dierentuin.”

Dat was inderdaad een betere plaats voor zulke beesten. Hielke herinnerde zich de rillingen nog die hij over zijn lichaam had gevoeld toen hij de krokodil in het water zag glijden. Hij wist echter niet dat Brandsma nog steeds op zoek was naar andere verdienstmogelijkheden. Het enige dat er niet in zat, was uitbreiding van de veestapel. Bovendien bezat Jellema samen met Gerben de grootste veestapel van alle boeren in Lenten. Hoewel hij goede contacten had met Jellema deed Brandsma zelden een beroep op zijn diensten. Met een schok kwam de praam tot stilstand tegen de wal. Bergsma had hen zien aankomen en liep nu naar hen toe. Hij was verheugd met de grote hoeveelheid hout.

„Wat gaat u ermee doen?”, vroeg Kees nieuwsgierig.

„Ik ga er hokken van timmeren.”

Dat zei Kees niet zoveel, maar hij durfde niet verder te

vragen. Hielke deed dat wel.

„Het worden kippenhokken. Wij willen straks graag eieren van onze eigen kippen eten.”

„Eieren van eigen kippen zijn heerlijk!”, riep Kees, en hij kon het weten. Zijn vader hield namelijk ook kippen.

Nadat ze gezamenlijk al het hout hadden uitgeladen nodigde Bergsma hen binnen uit voor een kopje koffie. Zijn roodharige vrouw schonk voor ieder een kopje in. Terwijl ze gezellig zaten te drinken, spraken Jan en Bergsma met elkaar over zijn boerenbedrijf.

„Tja, erg makkelijk is het niet om als nieuwe boer te beginnen. Ik ben me nogal geschrokken van die mond- en klauwzeer crisis.”

„Dat is Lenten gelukkig bespaard gebleven.”

„Weet ik! Maar meer doen dan hopen kun je niet.”

Het gesprek werd voor de jongens op een bepaald moment niet meer zo interessant en zij hoopten dat Jan vlug wilde vertrekken. Toen het zover was, bedankten ze de boerin voor de koffie en gingen met Jan terug naar de Kameleon en de praam. Ze brachten Jan met de praam terug naar Brandsma en voeren toen door naar de Woudaap. Het was al bijna zes uur. Bij de Woudaap ging Kees aan wal. Enige tijd later gleed de Kameleon het boothuis in en stapten Hielke, Sietse en

Cor uit.

„Is het nou al etenstijd?“, vroeg Klinkhamer verbaasd toen hij zijn zoons binnen zag komen.

„Ja, pa, het is bijna zes uur.“

Klinkhamer legde zijn hamer neer op het aambeeld en volgde de jongens naar de keuken. Zijn vrouw had weer een flinke stapel boterhammen bereid en het gezin kon aan tafel.

Terwijl ze zaten te eten vroeg Sietse:

„Zeg, mam, wij zagen vandaag een paar mannen in pakken en met zonnebrillen aanleggen bij het hotel. Weet jij daar iets van?“

„Het zijn Italianen die hier iets aan het onderzoeken zijn. Wat ze precies doen weet ik niet. Ook meneer Van Galen is daar niet van op de hoogte.“

„En hij laat ze wel verblijven in zijn hotel.“

„Dat is toch niet zo gek! Het zijn gewoon gasten.“

Wat je maar gewoon noemt, dacht Sietse, maar hij besloot te zwijgen over de geblindeerde ramen aan boord van het jacht.

„Hebben jullie nog wat beleefd vandaag?“, informeerde Klinkhamer belangstellend.

„We zijn met een praam hout bij boer Bergsma geweest en hij vindt het boerenleven nogal zwaar.“

„Dat kan ik me best voorstellen,“ zei Klinkhamer.

„Het enige wat ons vandaag verbaasd heeft, is dat Louw niet is komen opdagen.”

Jeltje Klinkhamer begon te lachen.

„O, maar dan weet ik wel waarom. Louw doet momenteel vakantiewerk in het hotel.”

Daar hoorde de tweeling van op. De laatste keer dat zij vakantiewerk met Louw hadden gedaan was bij de voormalige zuivelfabriek. In die fabriek was nu een meubelmagazijn gevestigd, waarvan de heer Loots, die tevens de schoonvader van Gerben was, de directeur was.

„Wat doet hij dan precies?”

„Dat weet ik niet. Ik heb hem vandaag maar heel even gezien.”

Na het eten gingen de jongens met hun vader naar de smederij. Zoals gebruikelijk hielpen ze hun vader dan met opruimen. Klinkhamer controleerde zijn grote boek om te bekijken of hij alle werkzaamheden voor vandaag had gedaan. Toen dat zo bleek te zijn zette hij er een dikke streep onder. Die avond bleven de jongens thuis en brachten hun tijd door met televisiekijken en het lezen van tijdschriften tot het tijd was om naar bed te gaan.

HOOFDSTUK II

De volgende morgen zat de familie Klinkhamer amper aan de ontbijttafel toen er luid bij de achterdeur ‚Volluk!’ werd geroepen. Klinkhamer ging gauw kijken wie daar de rust verstoorde.

„Dacht ik het niet! Waarom moet je altijd zo luidruchtig doen op de vroege morgen?”

„U bent zeker met het verkeerde been uit bed gestapt, Klinkhamer, maar ik kom hier niet voor de lol!”, zei Gerben. Klinkhamer nodigde Gerben binnen. Mevrouw Klinkhamer schonk een kop koffie voor hem in. Terwijl de familie Klinkhamer ontbeet, vertelde Gerben wat het probleem was. „Er is vanochtend een stang gebroken bij de melkmachine, waardoor de melk op een gegeven moment eruit gutste. Jellema en ik hebben de grootste hoeveelheid wel kunnen redden, maar ja, de overige koeien moesten we toen wel met de hand melken.”

„Ai, dat is geen pretje!”, merkte Klinkhamer op.

„Zeker niet. Ik heb ooit wel geleerd hoe het moet, maar om het na zoveel jaar onverwachts weer te moeten doen. En de beesten zijn koude handen ook niet meer gewend.”

„Maar jullie zijn er toch wel in geslaagd?“

Gerben knikte. „Misschien is het nog niet zo’n gek idee om er dan een straalkachelkje bij te plaatsen.“

Hielke schoot in de lach.

„Wat valt er te lachen. In de winter zou het een uitkomst zijn in de stal.“

Plagend vroeg Sietse: „Maar door die warmte wordt de melk in de tank toch zuur.“

„Dat valt best mee,” beweerde Gerben, „maar toch kunnen er rare dingen met straalkachelpjes gebeuren. Ik weet nog dat boer Polstra zo’n kachelkje bij zijn melkmachine plaatste.

Omdat hij zelf nogal een koukleum was, stookte hij hem veel te hoog op. De melk in de tank begon te koken en kon natuurlijk op een bepaald moment geen kant meer op. Met een grote klap explodeerde de tank en de kokende melk verspreidde zich door de stal. Aangezien hij meerdere gekke methodes had om naar zijn idee het boerenbedrijf te verbeteren, maar die allemaal mislukten, is hij uiteindelijk maar als boer gestopt.“

„Ik heb die boer nooit gekend,” merkte Klinkhamer op.

„Kan wel kloppen, want hij woonde niet in dit dorp!“

Klinkhamer en zijn zoons begrepen best dat er geen woord van waar was, maar dat lieten ze niet aan Gerben

doorschemeren.

„Ik zal straks als eerste bij jullie komen. Goed?”

„Prima!”, antwoordde Gerben. Hij dronk zijn koffie op, nam afscheid en ging terug naar de boerderij. De jongens hadden al begrepen dat zij hun vader straks naar de boerderij moesten brengen.

Na het ontbijt brachten Hielke en Sietse hun vader met de Kameleon naar de boerderij van Jellema-Zonderland. Sietse noemde de boerderij meestal zo, omdat Gerben in zekere zin ook eigenaar van het bedrijf was. Het was allang vastgelegd dat na het overlijden van Jellema de boerderij aan Gerben zou vervallen. Gerben stond hen op te wachten en nam het gereedschap aan dat Klinkhamer hem overhandigde. De smid en zijn zoons volgden Gerben naar de stal, waar Jellema hen opwachtte. Hij liet aan Klinkhamer zien waar de stang precies gebroken was. Klinkhamer stelde al gauw vast dat hij moest gaan lassen. Hij had daar enigszins op gerekend, maar het lasapparaat lag nog in de Kameleon. Gerben liep met Hielke en Sietse naar de Kameleon om het apparaat te halen. Voor twee jongens was het gewoon te zwaar om te tillen. Het lassen duurde niet lang en daarna werd gecontroleerd of er niets weg kon lekken. Alles bleek zo vast als een huis te zitten. „Van een meestersmid had ik ook niet anders verwacht!”

complimenteerde Jellema Klinkhamer.

„Och,” zei die bescheiden, „zo’n lastige klus was dit niet. Jullie kunnen vanmiddag in ieder geval weer melken.”

Gerben deed net alsof hij het zweet van zijn voorhoofd veegde waarom de jongens, Klinkhamer en Jellema moesten lachen. Gerben nodigde hen binnen voor een kopje koffie. Hoewel Klinkhamer dat afsloeg, stond Gerben erop dat hij meeging. Nee zeggen tegen Gerben was hartstikke moeilijk en even later zaten ze gezellig in de bungalow aan de grote tafel in de woonkamer. De koffie smaakte hen opperbest. Chantel nam nauwelijks de tijd haar koffie te drinken. Sinds Anna-Renate rond kon lopen hield ze haar dochter voortdurend in het oog. Natuurlijk was dat een situatie die ze niet lang kon volhouden.

„O ja, Klinkhamer, wordt het niet tijd dat er binnenkort weer eens iets georganiseerd wordt?”

„Hoezo?”, vroeg Klinkhamer verbaasd. Hij vond de huidige drukte met de toeristen al meer dan genoeg.

„Tja, u bent de voorzitter van Vreemdelingenverkeer, en het is wel heel lang geleden dat er iets van hen is uitgegaan.”

„Dat kan wel zijn, maar van de middenstanders heb ik nog geen klachten gekregen.”

„Die zijn wel wijzer, denk ik,” opperde Gerben, „Volgens mij

kunnen ze extra drukte gewoon niet aan. Ze vergeten dat het voor de bekendheid en de economie van ons dorp belangrijk is.”

Klinkhamer stemde daarmee in. „En, Gerben, waar had je aan gedacht?”

„Zeilwedstrijden. De zeilvereniging bestaat immers toch zestig jaar!”

„Maar man, dat hebben we immers toen gevierd als ware het het vijftigjarig bestaan. Samen met Chantel heb jij toen de eerste prijs nog gewonnen.”

Gerben glimlachte. „Daar kraait toch geen haan naar. En al vieren we het maar een paar jaar later, het gaat de kampeerders om het feest!”

„Ik zal er eens over denken.” Klinkhamer keek op zijn horloge. „Jongens, ik moet weer terug. Bedankt voor de koffie, Chantel!”

De jongens brachten hun vader terug naar de smederij, waar Cor op hen stond te wachten. Nadat ze Kees hadden afgehaald voeren ze het meer over in de richting van Jonkersveen. Midden op het meer zagen ze een jongeman in een roeiboot die op het moment dat hij hen zag naderen zijn roerriemen los liet en hen wenkte. Sietse zwenkte de Kameleon en stuurde rechtstreeks op hem aan. Het duurde

niet lang voor ze de roeier hadden bereikt.

„Waar moet u naartoe?“, vroeg Hielke.

De jongeman wees richting Lenten. „Naar dat dorp. Ik ga daar iemand opzoeken.”

Sietse maakte de Kameleon aan de achterkant van de roeiboot vast en begon deze met een aardige vaart in de richting van hun dorp te duwen.

„Ik zie dat jullie boot Kameleon heet. Zijn jullie de tweeling van smid Klinkhamer?”

„Dat klopt!“, zei Hielke verrast. Deze jongeman kwam hen in ieder geval niet bekend voor.

„Kent u ons dan goed?“, vroeg Sietse nieuwsgierig.

De jongeman schoot in de lach. „Helaas niet, Sietse, als ik me niet vergis. Het is al enkele jaren geleden dat jullie mij ontmoet hebben. Spijtig genoeg hebben jullie mij wel gezien, maar ik jullie maar half.”

Hielke en Sietse pijnigden hun hersenen, maar konden niet op de naam van de jongeman komen. Cor en Kees informeerden of zij hem ook moesten kennen, maar daar was de jongeman zeker van. Dat was niet het geval.

„Zal ik jullie een hint geven?”

„Graag!”

De jongeman dacht even na en toen ze vlak voor de brug

over de vaart voeren, zei hij:

„Jullie eerste medaille hebben jullie aan mij te danken!”

Hielke was de eerste die erop kwam. „Verrek, u bent Tjeerd Siegertsma!”

„Zeg maar jij, hoor! Trouwens, nog bedankt dat jullie toen mijn leven gered hebben.”

„Dat had iedereen toch gedaan.”

„Ik betwijfel het!”

Ze voeren onder de brug door en legden aan bij de smederij. Ze maakten de boot vast en gingen met Tjeerd aan wal. In de smederij keek Klinkhamer verstoord op van zijn aambeeld toen de jongens met Tjeerd binnenkwamen.

„Goedemorgen, Klinkhamer, alles goed?”

„Met mij wel, maar wie ben jij eigenlijk?”

„De zoon van de man die naast de dokter woont.”

Klinkhamer schudde hartelijk de hand van Tjeerd en vroeg:

„Wat brengt jou naar dit dorp?”

„Tja, het zal altijd mijn geboorteplaats blijven. Nee, ik ga mijn vader bezoeken om te vertellen dat ik binnenkort ga trouwen. En dan nog iets anders, maar daar moeten u en de jongens voorlopig over zwijgen. Mijn vader wordt over pakweg een week vijfenzeventig jaar. Ik wil hem graag namens de inwoners van Lenten een cadeau aanbieden. Een idee heb ik

al, maar of het kans van slagen heeft, is afwachten.”

Klinkhamer en de jongens beloofden er het zwijgen toe te doen en keken Tjeerd na toen hij de smederij verliet en naar zijn vader ging.

„Zullen wij nog gauw even het meer rondvaren?”, stelde Hielke voor. Hij keek op zijn horloge en zag dat het pas elf uur was.

„Komen jullie nog in de buurt van Jonkersveen?”, vroeg Klinkhamer.

„Zou kunnen!”, zei Sietse, „Hoezo?”

Klinkhamer stond op en gaf hem een grote jute zak die behoorlijk zwaar was.

„Als jullie toch die kant uitgaan, breng deze zak dan even naar smid Koelman. Hij is abusievelijk in Lenten bezorgd.

Kennelijk kent men maar een smederij!”

Hoewel Klinkhamer dat laatste niet arrogant wilde laten klinken kwam het wel trots op de jongens over.

„Wat zit erin? Ik kan hem bijna alleen niet tillen!”, zei Sietse bezwaarlijk.

„Van alles, bouten, moeren, schroeven en enig gereedschap.”

Hielke hielp Sietse met het dragen van de zak, waarna de jongens met hun Kameleon de vaart invoeren. Ze gingen onder de brug door en op het meer voerde Sietse het tempo

steeds meer op. Binnen de kortste keren hadden ze Jonkersveen bereikt en legden de Kameleon aan bij hun goede vriend de melkboer. Hielkema, de melkboer, was vooral een vriend van Gerben, maar hij beschouwde de jongens inmiddels ook als zijn vrienden. Vandaar dat ze de Kameleon zonder bezwaar bij zijn erf aan konden leggen. Naar de smederij van Koelman was het niet ver lopen. Hij was behoorlijk verheugd toen hij de spullen kreeg. Hij zat er nogal om verlegen. De jongens gingen belangstellend kijken wat hij aan het doen was. Een smid werkte namelijk niet zo vaak met koper.

„Ja, ja, jullie vragen jullie vast af wat ik aan het doen ben. Maar ik heb een opdracht van de hellingbaas gekregen om het koperwerk op zijn schepen te maken. Ook gebruikt hij dat om verouderd koperwerk op schepen te vervangen.”

De jongens hoorden daar niet echt van op. Klinkhamer had in het verleden voor Gaastra ook wel zulk werk gedaan. Boten bouwde Gaastra nog wel eens, maar lang niet meer zo vaak als voorheen. Hij had het vooral druk met reparaties. De stroom toeristen met boten vormde dus een belangrijke inkomstenbron. De jongens keerden terug naar de Kameleon. Ze voeren langs het Paviljoen en naar de Woudaap om Kees thuis te brengen. Zijn vader stond op

hem te wachten.

„Nog wat beleefd vanochtend, jongens?”

„Niet echt,” antwoordde Kees, „maar we hebben de zoon van Siegertsma gezien.”

„Dat is lang geleden dat die hier geweest is.”

Hielke en Sietse knikten. Kees snoof met zijn neus en rook pannenkoeken. Terwijl Dijkstra nog met de jongens stond te praten, glipte Kees naar binnen. Toen Dijkstra vaststelde dat Kees al binnen was, haastte hij zich ook naar binnen. Hij kende de eetbuien van zijn zoon maar al te goed. Lachend voeren de jongens terug naar de smederij. Cor ging naar zijn tante, en ook Hielke en Sietse gingen eten.

HOOFDSTUK III

Die middag voeren de jongens in de richting van het kanaal. Uit het kanaal kwam een grote vrachtboot. Hoewel de jongens ervan op de hoogte waren dat schepen in de vaargeul voorrang hadden, bleek dat bij het luxe jacht niet het geval te zijn. Het was het plezierjacht van de Italianen die laatst bij het hotel aanmeerden. Het viel Sietse op dat de voorruit in ieder geval niet meer van gedimd glas was. De stuurman hoorde kennelijk de signalen van de vrachtboot niet, of hij hoorde ze wel, maar sloeg er geen acht op. Sietse probeerde op tijd te komen om het jacht al duwend snel een kwartslag te laten draaien, maar hij kwam te laat. De aanvaring kon niet meer voorkomen worden. Aangezien beide boten van een stevig formaat waren was de klap zeer fors. De stuurman van de vrachtboot kwam behoorlijk kwaad aan dek. Hij voer tegen de Italianen uit, maar die haalden hun schouders op. Hielke riep naar de stuurman dat die het roepen wel kon staken, omdat de mannen hem toch niet verstonden. De Italianen dreigden ervan door te gaan, maar dat verhinderden de jongens. Sietse liet de Kameleon expres dobberen naast het luxe jacht. In de verte zag hij de politieboot. Hij gaf enkele stoten met de hoorn die onmiddellijk door de brigadier werden opgemerkt.

Even later lag de politieboot naast de schepen die een aanvaring hadden gehad. De brigadier vroeg wat er gebeurd was.

„De vrachtboot heeft geen schuld,” zei Sietse, „Hij probeerde zelfs nog met signalen te waarschuwen, maar daar reageerde de stuurman van het jacht niet op.”

Hielke legde gauw aan de brigadier uit dat de mannen Italianen waren, want hij begon reeds vragen te stellen. Tot geluk van de brigadier waren ze de Engelse taal wel gewend enigszins te spreken waardoor hij de antwoorden kreeg die hij wenste. Nadat de Italianen een proces-verbaal hadden gekregen en beloofden de schade aan de vrachtboot te vergoeden, konden ze gaan. De stuurman van de vrachtboot was daar wat ontstemd over. Hij had liever direct geld gezien. Hij zei dit ook tegen de brigadier.

„Maar, meneer, wij hebben hun gegevens. En zij blijven nog bijna twee weken in het hotel overnachten. Als u in de tussentijd zorgt dat uw boot gerepareerd wordt, zorg ik dat de rekening door de Italianen wordt betaald. Akkoord?”

De stuurman knikte maar. Tegen de politie had je als burger niet zoveel in te brengen. De politieboot vertrok en de jongens voeren langs de walkant verder. Ze passeerden een

groepje kampeerders die bezig waren hun tent af te breken. „Hierzo, vang!”, riep de grootste van de groep. Vlak voor de voeten van Kees viel een gascilindertje in de boot. Hij pakte het op en schudde even. „Het is nog gevuld. Het had wel kunnen ontploffen!”

Hielke schoot in de lach. „Zonder vlam zeker!”

„Het had kunnen barsten!”, hield Kees vol.

„Maak je niet druk, joh. Geef maar hier!”

Maar dat wilde Kees niet. Hij hield het graag zelf. Van Hielke mocht hij, hoewel die zich afvroeg wat Kees er in hemelsnaam mee moest beginnen.

„Als we ooit weer eens gaan kamperen, kan het wel eens dienst doen.”

„Misschien. Maar ik ben allang blij dat jij het zolang kunt bewaren met die vader van je!”

Cor begon te lachen, omdat Kees die opmerking van Hielke maar al te goed begreep. Als zijn vader dit cilindertje vond, dan kon hij er zeker van zijn dat die het weg zou gooien. Hij moest straks dus bij het aan wal gaan ongezien het cilindertje kunnen verstoppen. Voorlopig had hij nog tijd genoeg om na te denken over een manier waarop hij dat moest doen. Nadat ze het hele meer waren rondgevaren, voeren ze naar de Woudaap. Kees bleek geluk te hebben. Hij zag net zijn vader

op de fiets naar het dorp gaan. Dat betekende dat hij het gascilindertje onbespied kon gaan verstoppen. Toen de Kameleon koers naar de smederij zette, liep Kees het schuurtje in. Na enige tijd daar te hebben gerommeld vond hij wonderlijk genoeg een onderstel dat hij op het cilindertje kon plaatsen. Daarna was het dus weer bruikbaar om water of iets dergelijks op te koken. Maar... dat was Kees' bedoeling helemaal niet.

Voor de zekerheid ging Kees het schuurtje uit en zag zijn vader naderen. Hij borg het gasstelletje op en dekte het af met een zeemleren doek. De emmer waarin hij het had gelegd zou zijn vader de eerste dagen toch niet gebruiken. Kees was net op tijd de molen ingegaan voor het eten toen Dijkstra van zijn fiets stapte. Die kon dus onmogelijk hebben gezien wat zijn zoon uitvoerde. Het plan wat Kees had bedacht, moest hij echter 's avonds uitvoeren. Toen hij genoeg had gegeten zei hij tegen zijn ouders dat hij nog even buiten wilde spelen. Moeder vond dat goed, en Kees was daar zeer blij mee. Hij pakte het gasstelletje weg uit het schuurtje en ging gauw achter de molen zitten. Daar liep het land wat naar beneden, het had veel weg van een grote greppel, maar daar zou Kees niet snel opgemerkt worden.

Kees had een grote plastic zak bij zich die hij over het

cilindertje spande, maar wel zodanig dat een vlam de zak niet kon laten branden. Toen ontstak hij de cilinder met een aansteker en draaide de vlam zoveel mogelijk terug. Geleidelijk begon de zak zich met warme lucht te vullen. Kees gnuifde, want het ging beter dan hij had verwacht. Het duurde geruime tijd, maar plotseling steeg de zak op. Daar had Kees op gewacht. Tot zijn schrik steeg de kleine luchtballon niet zo hoog als hij had gehoopt, maar enfin, de wind zou hem straks boven het open veld wel omhoog stuwen. Kees keek zijn vinding nog even na en ging toen terug de molen in.

Helaas gebeurde boven een zeer open ruimte niet wat Kees had verondersteld. De wind kreeg geen vat op de kleine luchtballon die dus laag bleef vliegen. Dit kon gewoon niet goed gaan. De ballon stevende, na de Mariahoeve ongeschonden te zijn gepasseerd, aan op Jellema's boerderij en Gerbens bungalow. Toen kreeg de wind wel vat op de wonderlijke vinding van Kees. De tocht van het miraculeuze luchtvaartuig eindigde noodlottig bij de bungalow van Gerben. De ballon kwam zo laag dat hij het voorraam van de bungalow naderde. Inderdaad ramde de zware cilinder het raam en met luid gerinkel vielen glasscherven op de grond. Gerben die met Chantel gezellig koffie zat te drinken en naar de televisie

keek, stootte van schrik zijn koffie om. Chantel stond direct op, en net als Gerben behoorlijk geschrokken.

„Wat is dat in godsnaam?“, riep ze.

Gerben, nogal uit zijn gewone doen, liep naar het raam en raapte de cilinder op.

„Het lijkt wel een aanslag!“, bromde hij.

„Dat is het vast niet, schat. Wat houdt je trouwens in je hand?“

Gerben toonde het gasstelletje aan Chantel. Dat overtuigde Chantel er meteen van dat er waarschijnlijk van opzet geen sprake was. Gerben wilde het er niet bij laten zitten en belde Zwart op. Toen Zwart op zijn fiets op weg was naar Gerben overdacht hij hun telefoongesprek. Hij was er zeker van dat Gerben enorm overdreef, maar dat deed hij tegenover de politie wel vaker. Een onderzoek instellen kon geen kwaad. Nadat Zwart de plaats in het huis waar alles was gebeurd had bekeken fronste hij zijn wenkbrauwen.

„Alleen kampeerders gebruiken zoiets!“, merkte hij op.

„Dan is het een lollige kampeerder geweest,“ wist Gerben heel zeker.

Zwart schudde zijn hoofd. „Gerben, denk je nou echt dat een kampeerder een zowat volle cilinder hiervoor gebruikt. Dat is voor hem veel te kostbaar. Volgens mij is het kwajongenswerk!“

„Aha!”, riep Gerben veel te luid naar Zwarts zin. „Dan weet ik allang aan wie ik dit te danken heb.” Zwart geloofde Gerbens beschuldiging niet. Zoiets zouden Hielke en Sietse zeker niet uithalen. Omdat Gerben nogal tierde, zei Zwart hem toe dat hij zowel bij de Klinkhamertjes als Kees zou informeren.

Morrend ging Gerben daarmee akkoord. Tijdens het gesprek met Zwart had Chantel de glaszetter gebeld die voor de avond alleen een noodvoorziening kon komen plaatsen. Zwart ging de bungalow uit en stapte op zijn fiets.

Onderweg naar de Woudaap dwaalden zijn gedachten af naar ruim een jaar geleden. Toen verbleef een UFO onderzoeker in Lenten en die hadden Hielke en Sietse met eenzelfde soort luchtvaarttuig voor de gek gehouden. Omdat de onderzoeker er zeker van was dat hij een ufo had gefotografeerd had Zwart in overleg met de twee jongens besloten over hun streek het stilzwijgen te bewaren. Hielke en Sietse hadden toen plechtig beloofd zoiets nooit meer te doen. Maar ja, jonge jongens vergeten snel. Dijkstra liet Zwart uiteraard meteen binnenkomen toen die Kees wilde spreken. Kees schrok wel toen hij Zwart zag, maar slaagde er in zijn schrik tegenover Zwart verborgen te houden.

„Kees, ik wil jou graag een vraag stellen. Heb jij misschien een gasstelletje in je bezit gehad?”

Het gasstelletje was hij nu kwijt, dus antwoordde Kees gerust: „Nee, dat heb ik niet!” Eigenlijk had hij moeten zeggen ‚niet meer’. Natuurlijk beseft hij dat, maar Zwart zou van hem niets wijzer worden.

Moeder Dijkstra vroeg wat er precies gebeurd was.

„Kees heeft nog nooit zoiets gehad, en dan had ik het zeker opgemerkt. In de molen en het schuurtje blijft voor mij niets verborgen!”, zei Dijkstra.

Die laatste uitspraak van hem was maar al te waar. Hoe vaak had hij om dingen die hij ontdekt had wel niet met Kees om de molen gerend.

„Dat van die kwajongensstreek geloof ik direct. Gelet op wat er eerder tussen de jongens en Gerben heeft afgespeeld verdenk ik de Klinkhamertjes van deze laffe daad.”

Die opmerking viel bij Kees verkeerd. Als Zwart bij Hielke en Sietse hetzelfde zou vragen, dan gingen die vast vertellen dat Kees een gascilindertje van een kampeerder had gekregen. En dan moest hij natuurlijk verklaren waar dat gebleven was. Toen Zwart was vertrokken keek Kees samen met zijn ouders naar het journaal op de televisie. Op de inhoud lette hij niet, want zijn gedachten waren bij de familie Klinkhamer waar Zwart te horen zou krijgen dat hij een gascilindertje had. Nadat Zwart in de smederij eerst had verteld wat er bij

Gerben gebeurd was, keken Hielke en Sietse elkaar veelbetekenend aan. Ze begrepen direct dat Kees hierbij betrokken moest zijn. Ze waren dus op hun hoede met het geven van antwoorden.

„Nee, meneer Zwart, wij hebben zoiets niet meer. Wij kamperen al geruime tijd niet meer. Wij zouden ook niet weten wat wij er anders mee moesten doen,” zei Sietse.

„En kennen jullie toevallig niet iemand die zoiets in zijn bezit heeft?”

„Ik zou het niet durven zeggen,” antwoordde Sietse.

Hielke vond dat zo’n grappig antwoord dat hij bijna in de lach schoot, maar hij wist zich te beheersen. Het kostte hem wel veel moeite. Gelukkig stuurde Zwart het gesprek in een andere richting.

„Het is een raar geval,” zei Zwart tegen Klinkhamer. „Een aanslag is het zeker niet, al doet Gerben dat voorkomen. Dan had het veel gerichter gebeurd. Het is volgens mij een uit de hand gelopen experiment. Iemand heeft geprobeerd een nieuw luchtvaartuig te maken.”

Zwart geloofde de ontkenning van de tweeling. Hij wist wel zeker dat die een streek zoals deze niet bij Gerben zouden uithalen. Tenzij ze natuurlijk niet van tevoren op de hoogte waren geweest van eventueel gevaar.

„Ik ga nog even terug naar de Woudaap om Dijkstra te melden dat hij de molen de komende twee dagen niet moet laten malen. De boeren klagen over een te laag waterpeil in de polder.”

Zwart ging de smederij uit en nauwelijks was hij vertrokken of Hielke en Sietse verlieten de smederij aan de achterdeur. Ze holden het veldje over en stapten in hun Kameleon.

Natuurlijk waren ze op weg naar Kees. Sietse stelde al snel vast dat Zwart op hen voorlag. Toen ze de Polderdijk grotendeels waren gepasseerd zagen ze iemand voor de Woudaap staan wachten. Deze persoon verdween onmiddellijk toen hij Zwart zag naderen.

„Dat was Kees!”, zei Sietse.

„Ik kon het niet goed zien,” merkte Hielke op.

„Tuurlijk was het Kees. Die slome is op de vlucht voor Zwart. Nu weet ik zeker dat hij die streek heeft uitgehaald.”

„Dat is toch per ongeluk gegaan,” zei Hielke. „Ik kan me niet voorstellen dat hij het exact zo kon berekenen dat het luchtballonnetje het raam van Gerben zou raken.”

Voor de Woudaap verschool Sietse de Kameleon tussen het riet. Even later kwamen Zwart en Dijkstra naar buiten.

„Echt heel vreemd dat die jongens van Klinkhamer er niet achterzitten.”

„Gelukkig zijn er geen slachtoffers te betreuren, anders had ik me er ook niet bij neergelegd. Prettige avond nog!”

Zwart nam afscheid van de molenaar en fietste terug naar het dorp. Dijkstra ging weer de molen in.

„Dijkstra moest eens weten dat zijn eigen zoon erachter zit, maar ik peper het hem nog wel in!”

„Nu toch niet?”, reageerde Hielke verbaasd.

„Uiteraard niet, we moeten Kees zoeken. Ik heb zo’n vermoeden dat hij bij Gerben stiekem probeert uit te vinden wat hij heeft aangericht.”

Sietse wilde de motor weer starten, maar Hielke hield hem tegen.

„We kunnen beter gaan lopen. Als Gerben per ongeluk onze boot ziet liggen zal hij ons direct verdenken!”

Sietse aarzelde, maar begreep dat Hielke gelijk had. Ze trokken de Kameleon met behulp van het riet tot aan de

Mariahoeve, zodat Dijkstra als hij buitenkwam de Kameleon ook niet zou zien liggen. Voorzichtig gingen de jongens aan wal en besloten na overleg rondom de boerderij van Jellema te lopen zodat ze aan de achterkant van Gerbens bungalow zouden uitkomen. Daar zagen ze Kees in het gras zitten. Sietse sloop naar hem toe, deed eerst gauw een hand voor Kees' mond en draaide diens gezicht naar Hielke. Kees werd bij het zien van Hielke rustig en Sietse kon zijn hand weghalen.

„Jij hebt dat geval dus gemaakt.”

„Ik dacht dat de wind het wel hoger zou stuwen, maar dat is dus niet gebeurd.”

„Wat wil je nou doen?”

„Eigenlijk de plastic zak terug zien te krijgen. Als Zwart die in beslag heeft genomen komt hij erachter dat ik deze daad heb uitgehaald.”

Hielke en Sietse stelden hem gerust door te zeggen dat Zwart zijn onderzoek had gestaakt en zeker niet verder zou zoeken. Voor de zekerheid zouden ze bij de voorkant van de bungalow naar de ravage gaan kijken. Ze kropen voorzichtig langs de woning en deden dat zo laag mogelijk. In het donker viel bijna niks te zien. Kees bleef wachten terwijl Hielke en Sietse door schuifelden. Toen trapte Sietse in enkele

glasscherven. Omdat daar tegels waren klonk het geluid van brekend glas ook door in de bungalow. Met een ruk werd de voordeur opgedaan en daar stond Gerben. Hielke en Sietse aarzelden geen moment en renden vlug naar de Mariahoeve. Gerben zag hen hollen en brulde:

„Aha, jullie zal ik krijgen!”

Hij rende naar het hok waar zijn fiets stond, haalde die eruit, sprong erop en reed achter de vluchtende jongens aan. Die waren echter in geen velden of wegen meer te bekennen. Zodra ze bij de dijk waren, hadden Hielke en Sietse zich in het gras langs de dijk languit laten vallen en kropen duikend door naar de plek waar de Kameleon lag. Gerben keerde terug naar huis. Kees die meende dat hij niets te vrezen had, liep opgelucht terug naar de Woudaap. Helaas, Gerben zag een schim naderen en brulde een strijdkreet. Natuurlijk zette Kees het meteen op een lopen. Gerben foeterde de uitzonderlijkste dreigementen die hij meteen ten uitvoer wilde brengen. Kees luisterde er niet naar. Hij holde in de richting van Jellema's boerderij, waar bij vast wel een schuilplaats zou vinden. Bij de boerderij van Jellema vond Kees inderdaad een schuilplaats. Gerben had de schim die kant wel op zien rennen, maar rondom de boerderij was het zo donker dat Gerben zijn poging wel moest staken. Hij zou

degene die hij achterna had gezeten toch niet vinden. Alleen één ding begreep hij niet: hij had er toch welgeteld twee gezien. Waar was dan die andere gebleven? Ontkomen wellicht. Ontevreden over de afloop ging Gerben terug naar huis. Bij de Mariahoeve lagen Hielke en Sietse nog steeds op de komst van Kees te wachten. Kees had wel het vermoeden dat de Kameleon daar lag en dus ging hij daarheen. Hij stapte aan boord en vertelde hen wat er precies gebeurd was. Daarna ging hij aan wal en liep terug naar de Woudaap. Sietse voer met een zacht draaiende motor terug naar huis.

HOOFDSTUK IV

De volgende dag was het schitterend weer. In de smederij bleven Hielke en Sietse wachten op Cor, die voor hun gevoel nogal laat kwam opdagen. Ze wilden net de smederij uitgaan toen onverwacht Louw kwam binnenlopen.

„Kan ik nog mee?”

„Altijd, natuurlijk. Maar moet jij niet werken?”

„Ik heb een vrije dag genomen, en wat kan je beter doen met dit warme weer dan het meer op te gaan.”

„Daar heb je gelijk in!”, zei Hielke.

Met zijn vieren liepen ze naar het boothuis. Voor ze wilden wegvaren vroeg Sietse of Louw en Cor hun zwembroeken en handdoeken bij zich hadden. Hij wilde graag gaan zwemmen. Helaas waren de jongens dat vergeten. Maar dat was geen probleem. Terwijl Cor de spullen bij zijn tante ging halen, voeren Hielke en Sietse met Louw de vaart in naar het dorp tot vlak voorbij het meubelmagazijn. Daar ging Louw aan wal en kwam even later terug met zijn zwemspullen. Hij sprong aan boord en riep: „Varen maar, Sietse.”

Sietse voer rustig terug en legde aan bij de wal waar de familie Bleker woonde. Cor stond op het erf al op hen te wachten.

Hij voegde zich bij de anderen in de Kameleon, waarna ze naar de brug voeren. Meteen toen ze de brug waren gepasseerd gaf Sietse gas. Een motorjacht dat vlak naast hen voer en waarvan de stuurman het kennelijk niet kon verkroppen dat zij zo snel voeren gaf flink gas bij. Hij kende alleen de reputatie van de Kameleon niet. Tot zijn ergernis moest hij toezien dat de Kameleon hem met grote snelheid inhaalde en zelfs nog een ruime cirkel om hem heen voer. Hij staakte zijn poging om de Kameleon bij te houden. Hij nam gas terug en voer in de richting van het eiland midden in het meer. Sietse zwenkte de Kameleon en stevende met volle kracht aan op de Woudaap. Het water spatte voor de boeg uiteen en spetterde Louw en Cor deels nat, maar dat vonden zij niet erg. Dit was een van de redenen waarom ze zo graag met de Kameleon meegingen.

„We gaan zwemmen!”, riep Hielke toen ze de Woudaap bijna genaderd waren. Over het water klinken geluiden behoorlijk ver, en Kees die hen stond op te wachten hoorde dus wat Hielke riep. Hij ging gauw de molen in. Net toen de Kameleon aanlegde, kwam hij de molen uit met in zijn handen zijn zwemspullen. Hij ging aan boord en begroette Louw hartelijk. Nieuwsgierig als Kees altijd was, begon hij Louw meteen over zijn werk uit te horen.

„Het lijkt misschien spannender dan jij denkt, Kees, maar het is heel gewoon werk hoor. Zoveel opwindende dingen gebeuren er niet. Dat ik op de receptie mag werken heb ik uitsluitend aan mijn kennis van de vreemde talen te danken.” Kees was zelf lang geen beste leerling, dit tot ergernis van zijn vader die zich voortdurend afvroeg wat er later van Kees moest worden. Sietse legde aan bij de plek waar de jongens gewoonlijk altijd gingen zwemmen. Ze gingen aan wal, kleedden zich uit en sprongen even later na elkaar het koele water in. Ze stoeiden en ravotten dat het een lust was. Kees en Sietse zaten elkaar achterna. Op een gegeven moment duwde Kees Sietse kopje onder en zwom zelf onder water nog een flink eind door. Sietse die snel weer boven kwam, ging zich snel verschuilen achter de Kameleon. Toen Kees weer boven water opdook, keek hij verbaasd om zich heen.

„Waar is Sietse?”, vroeg hij.

„Dat zul jij niet weten,” riep Hielke, „Jij hebt hem toch onder water geduwd.”

Kees werd wit om zijn neus. „Hij zal toch niet...” Meteen twijfelde hij aan die woorden, want hij wist dat Sietse een zeer goede zwemmer was. Ongerust begon hij al zwemmend rond te zoeken. De andere jongens deden de grootste moeite om ernstig te blijven kijken. Kees vond het helemaal niet prettig.

„Er klopt iets niet!”, stelde Kees toen vast en hij keek Louw doordringend aan.

Die kon Kees’ blik niet aanzien en schoot in de lach.

„Zie je wel, jullie houden me gewoon voor de gek!”, riep Kees uit.

Sietse die na het lachen van Louw weer onder water was gedoken vond al snel Kees’ benen en trok hem omlaag.

Daarna kwam hij naast Kees boven duiken. Die begon direct water naar hem te spatten.

Terwijl Sietse en Kees nog aan het stoeien waren, klommen de andere jongens aan wal. Ze gingen languit op het gras in de warme zon liggen. Daardoor zagen zij niet wat er bij de steiger van het hotel gebeurde. Sietse die net die kant op keek, zag dat een donkerblauwe speedboot bij de steiger aanmeerde.

Een jongeman in een spijkerbroek en een zomers overhemd had een vierkant pakje bij zich dat hij stevig tegen zich aangedrukt hield. Hij stond net op de steiger toen één van de Italianen die in het hotel verbleven naar hem toekwam en het pakje aannam. Daarna gaf de Italiaan iets aan de jongeman. Sietse kon vanaf deze afstand uiteraard niet zien wat dat was, maar hij vermoedde dat het papiergeld was.

Hij keek gauw de andere kant op. Daar zag hij de politieboot liggen, waarop de brigadier met een verrekijker de beide

mannen goed in het oog hield. Dat er iets niet in de haak was, dat was nou wel duidelijk. Daarom verwonderde het Sietse dat de politie niet ingreep. Hij zou graag navragen wat er aan de hand was, maar die bemoeienis van de jongens zou de brigadier zeker niet op prijs stellen. Wat Sietse echter niet wist, was dat Zwart vanuit een andere hoek de mannen ook in de gaten hield. Zijn afstand was een behoorlijk stuk kleiner dan die van de brigadier en zodoende zag hij veel meer. Hij wist allang wat de Italiaan aan de jongeman gegeven had. Sietse zat te aarzelen of hij aan de jongens zou vertellen wat hij ontdekt had, maar hij besloot er voorlopig maar over te zwijgen. Sietse en Kees gingen ook aan wal, waar ze zich ook enige tijd bruin lieten bakken. De warme zon maakte hen slaperig en het was maar goed dat Sjoerd de postbode hen voorbij fietste.

„Denken jullie wel om de tijd, jongens?“, riep hij luid. Hielke ging direct rechtop zitten.

„Natuurlijk, Sjoerd, bedankt voor het waarschuwen!“

Hielke maande de anderen zich gauw aan te kleden, waarna het hele stel weer in de Kameleon stapte. Toen stelde Hielke pas vast dat het nog wel een uur duurde voor het twaalf uur was. Kennelijk had Sjoerd zich vergist. Daarom stelde hij voor om nog even door de polder te varen. Sietse vond dat best en

hij voer gauw naar de stenen brug over de poldervaart. In de polder moest hij de snelheid temperen. Als hij te hard voer, konden rietkragen los slaan van de wal. Dat was hem al eens overkomen, en Zwart had toen gedreigd met een grote boete. Sindsdien was hij altijd voorzichtig als hij door de smalle sloten voer. Zwart had echter wel eens een oogje dicht geknepen als ze in dit gebied misdadigers achterna zaten. Uiteraard waren de jongens dan na de tijd altijd bereid om alles zoveel mogelijk op te ruimen.

Halverwege de poldervaart troffen ze Gerben in een praam aan met daarin enkele schapen.

„Ha, jullie komen als geroepen!”, riep hij, „Willen jullie mij even duwen?”

Dat hoefde Gerben natuurlijk allang niet meer te vragen. Sietse stuurde de Kameleon achter de praam en kort daarop voeren ze met redelijke snelheid door de poldervaart.

„Waar moet je met die schapen naartoe, Gerben?”

„Nog zevenhonderd meter verder!”

„Dat is bij boer Westra,” merkte Hielke, „Sinds wanneer doen jullie zaken met hem?”

Westra stond niet als een vriendelijk man bekend. In het dorp beweerde men dat hij beter voor zijn dieren dan zichzelf zorgde. Wat daar van waar was, viel te betwijfelen,

maar de jongens schrokken wel toen ze de boerderij zagen. Zo verveloos en slecht onderhouden hadden ze een boerderij nog nooit gezien. Uiteraard mocht niemand zich bemoeien met de manier waarop Westra zijn bedrijf uitoefende. Als iemand dat wel deed, kon Westra woedend tegen die persoon uitvaren. Dat hij er zelf bijliep als een zwerver maakte hem niks uit, zolang de beesten maar niets te klagen hadden. En dat hadden die zeker niet, want hij boerde zeer goed. Vandaar dat hij ook deze schapen van Jellema had kunnen kopen. Na Jellema was hij de boer die het meeste vee bezat. Ze legden de praam aan, waarna Westra de boerderij uitkwam. Westra keek nogal nors naar de jongens, want hij had Gerben namelijk alleen verwacht. Hij bromde dat ze de schapen aan wal konden brengen. Daarna konden ze de schapen drijven naar het weiland achter de boerderij. Tot Gerbens spijt liet Westra het werk gewoon aan hen over. Hij liet het er maar bij en merkte ironisch op: „Dat wordt geen koffie hier vandaag!” De jongens moesten daarom lachen.

Het lossen van de schapen ging gelukkig vlot en ze deden hun spreekwoord eer aan. Zodra het eerste schaap in het weiland was gebracht, volgden de anderen op de voet. Een grotere tegenstelling was niet denkbaar. De gezonde en mooi witte

schapen straalden de schoonheid uit die de vervallen boerderij miste. Toen ze terugvoeren moest Gerben uiteraard weer een sterk verhaal vertellen.

„Toch kan het lossen van schapen een stuk sneller, maar dan moet je wel weten wat je doen moet!”

„En dat weet jij, zeker?”, zei Sietse, die als enige van de jongens allang besloten had geen geloof meer aan de verhalen van Gerben te hechten.

„Natuurlijk,” antwoordde Gerben, „anders zou ik het nu toch niet vertellen.”

„Je maakt ons wel nieuwsgierig, Gerben. Ik zou best willen weten hoe je dat moet doen,” zei Cor.

„Het is eigenlijk eenvoudig. Want wat hebben schapen om hun lijf zitten, precies wol! Nou, dan zorg je gewoon dat je ze daarmee aan elkaar breit. Dat moet trouwens iedere boer tegenwoordig verplicht leren, hoor! Dan vorm je als het ware een soort ketting. Je jaagt een van de schapen op de walkant. Die kan natuurlijk het gewicht van de anderen niet verdragen en zal het op een lopen zetten. En dan rest de andere schapen natuurlijk niets om mee te hollen.”

De jongens die al moesten lachen, besloten zich toch maar wat in te houden.

„Maar, Gerben, zo kunnen schapen toch nooit leven. Die

hebben ruimte nodig.”

„O, maar dat heb ik simpel opgelost. Een schaar erbij, even knippen en ze zijn weer los. Weglopen kunnen ze dan immers nog niet.”

Gerben zag vanuit zijn ooghoek wel dat Louw zat te schuddebuiken van de lach, en ook Hielke kon zijn ogen niet droog houden.

„Jullie geloven me weer niet, hè? Pas maar op, anders vertel ik nooit meer wat!”

„Maar ik geloof je wel, hoor!”, riep Cor luid.

„Huichelaar!”, siste Sietse, maar hij deed dat niet zacht genoeg.

„Zei je iets, Sietse?”

„Nee hoor, niets!”

„Dan is het goed,” reageerde Gerben en zag tevreden aan hoe Sietse de praam vakkundig naar de wal stuurde. Hij ging van boord en voordat de jongens wegvoeren riep hij nog:

„Vraag trouwens even aan jullie vader of hij al iets weet van die zeilwedstrijden.”

„Zullen we doen!”, riep Hielke, waarna de Kameleon wegvoer naar de Woudaap. Daar ging Kees aan wal. In het boothuis namen Hielke en Sietse afscheid van Cor en Louw en gingen naar binnen om te eten.

Het had Tjeerd Siegertsma verrast dat de burgemeester hem zomaar kon ontvangen. Misschien kwam dat omdat hij een kleine gemeente bestuurde. Het gesprek had zo'n tien minuten geduurd, maar hij had de goedkeuring van de burgemeester gekregen. Eerlijk gezegd had hij dat ook wel verwacht, want voor een goede zaak was de burgemeester van Lenten altijd te porren. Met name omdat de gemeente hier per slot van rekening van kon profiteren. Opgewekt wandelde Tjeerd het Raadhuisplein over en sloeg de Dorpsstraat in. Hij hoopte maar dat zijn vader niet in de woonkamer zat. Een andere route om bij de smederij te komen kon hij niet bedenken, en natuurlijk ging hij niet via de vaart er naartoe zwemmen. Het geluk was met hem. Bij zijn vader leek het rustig te zijn. Na het huis van de dokter gepasseerd te zijn kwam hij aan bij de smederij. Daar belde hij aan. Even later kwam Hielke open doen.

„Hallo, Tjeerd!”

„Dag, Hielke. Mag ik verder komen?”

Hielke knikte en Tjeerd volgde hem naar de gezellige keuken. Daar zat Sietse nog boterhammen te eten en dronk Klinkhamer zijn tweede kop koffie. De smid heette hem welkom, bood Tjeerd een stoel aan en schonk voor hem koffie in.

„Zeg maar wat je op je hart hebt.”

„Ik heb het met jullie al gehad over de verjaardag van mijn vader. Omdat hij eigenlijk alles wel heeft, heb ik heel lang over een cadeau moeten nadenken. Natuurlijk zal hij zelf wensen hebben, maar die kan hij met zijn eigen geld wel doen uitkomen. Nee, ik heb iets heel anders voor ogen.”

Klinkhamer zat op de punt van zijn stoel. „Je maakt ons nieuwsgierig. Vertel maar wat je plan is!”

Tjeerd lachte om de nieuwsgierige blikken die op hem vielen.

„Ik wil graag een fonds oprichten. Niet zomaar een fonds, natuurlijk, maar een fonds dat de naam van mijn vader draagt. En het geld wat daarin komt, zal dan gebruikt moeten worden voor doelen in Lenten.”

„Je plan klinkt goed, Tjeerd, maar hoe staat de overheid hier tegenover?”

„Ik kom net bij de burgemeester vandaan, en die heeft al zijn toestemming gegeven. Dus nu komt de grootste taak voor de inwoners.”

Klinkhamer peinsde. „Hoeveel verwacht je hier op te halen, Tjeerd? Zulke dikke portefeuilles als je vader hebben we niet allemaal.”

Tjeerd schoot in de lach. „Ik verwacht geen fortuinen of erfenissen, hoor. Het gaat tenslotte om een startkapitaal. Dat

hoeft niet groot te zijn.”

Dat begreep Klinkhamer ook wel. Het probleem was alleen: hoe konden zij een inzameling voor meneer Siegertsma verborgen houden? Tja, daar pijnigden ze zich allemaal de hersens over. Hoe konden ze geheim houden dat ze geld aan het inzamelen waren? In een dorp zou zoiets gauw bekend worden, en de kans was groot dat meneer Siegertsma dat ook zou horen. Hielke kwam met het idee om het met brieven te doen. Die konden ze dan bij iedereen bezorgen, en er ook in vermelden dat de mensen het geheim moesten houden. De mensen zouden dan geld kunnen brengen naar een centraal inzamelingspunt. Het sprak voor zich dat Hielke daarvoor de smederij voorstelde. Ze vroegen zich af of dat niet teveel in de gaten zou lopen. Dat bezwaar veegde Klinkhamer van tafel. „Ik verwacht niet dat iedereen tegelijk een bijdrage zal doen. Anders kunnen we altijd nog zeggen dat ze een boodschap kwamen doen. Ik verkoop tenslotte artikelen.”

„Het lijkt mij het beste. Ik zal zelf de brief wel schrijven. Voor we het zo gaan doen zal ik de burgemeester er wel van op de hoogte stellen.”

„Die heeft zijn medewerking toch verleend, Tjeerd. Het kan trouwens geen kwaad als er een gemeentestempel op de brief wordt gedrukt.”

De bereidwilligheid van de burgemeester was groot. De toestemming voor het inzamelen hadden ze al, dus een ondertekening op de brief moest geen probleem zijn.

„Dan reken ik erop dat jullie het hier goed zullen afhandelen.”

„Uiteraard!” Klinkhamer keek Tjeerd wat verontwaardigd aan. Aan hen zou het zeker niet liggen als er iets mis mocht gaan. Tjeerd stond op, nam hartelijk afscheid en toen hij weer buiten stond verzuchtte Klinkhamer: „Jullie weten wel waar we aan beginnen, hè?”

Hielke knikte ijverig. Hij wist heel goed waar ze aan begonnen waren. Maar meneer Siegertsma had echt een cadeau verdiend!

HOOFDSTUK V

De volgende morgen aan het ontbijt vertelde Klinkhamer hoe het was gegaan op de vergadering van de VVV. Die was de avond ervoor namelijk gehouden.

„Het is wel moeilijk geweest. Zoals ik ook al tegen Gerben heb gezegd is het raar om vlak na het vijftigjarig bestaan het zestigjarig bestaan te vieren.”

„Maar dat is toch een fout van de bakker geweest!”, merkte Sietse op.

„Dat kan ik niet ontkennen, Sietse. Maar laat het hem alsjeblieft niet horen. Volgens de boeken bestaat de vereniging bijna vijfenzestig jaar.”

Hielke glimlachte. „Maar hebben jullie nou besloten of er wedstrijden worden gehouden?”

„Natuurlijk komen die er. En ik hoop dat jullie de Kameleon weer gaan versieren.”

Sietse weerde dat met zijn handen af. „Nee hoor, daar doe ik niet meer aan mee. De vorige keer hadden we ook al mis gegokt!”

„Waarom moet jij altijd winnen?”, vroeg Hielke, die sinds lange tijd wist dat zijn broer een slecht verliezer was.

„Je moet altijd voor de winst gaan, Hielke. Dan maak je de mooiste dingen.”

Hielke knikte. „Die kroon was inderdaad prachtig, maar ja, die hebben we niet meer.”

Moeder keek haar beide zoons om de beurt aan. „Ik dacht dat jullie wat origineler zouden zijn. Je gaat toch niet twee keer hetzelfde maken. Dan win je natuurlijk nooit!”

Sietse keek de anderen aan. „Jullie begrijpen helemaal niet waarom ik niet met een versierde boot mee wil doen.”

Klinkhamer keek verrast. „Maar wat wil je dan gaan doen?”

„Zelf zeilen, natuurlijk. Samen met Hielke!”

Zijn broer keek hem verbaasd aan, maar begon toen te glunderen. „Tuurlijk joh, dat gaan we doen. Maar.... hoe komen wij aan een zeilboot?”

„Dat lijkt mij niet zo lastig,” antwoordde Sietse.

„We vragen gewoon aan Gerben of we daarvoor de Zwaluw mogen gebruiken.”

Hielke begon te lachen. „Denk je nou echt dat de familie Loots ons met dat schitterende zeiljacht laat zeilen?”

Sietse knikte, maar hij keek lang niet vrolijk toen Hielke opmerkte: „Als Gerben hoort dat er wedstrijden gehouden worden, dan gaat hij zeker meedoen.”

Sietse begreep dat Hielke daarin wel eens gelijk kon hebben,

maar vragen kon natuurlijk geen kwaad.

Nauwelijks was Cor komen opdagen of Sietse trok hem meteen mee naar het boothuis.

„Wat heb jij toch?“, riep Cor uit die deze actie van Sietse niet kon waarderen.

Sietse die altijd meteen spijkers met koppen wilde slaan hield niet van uitstel. Zodra hij een plan had, wenste hij beslist niet te aarzelen. Terwijl ze met een behoorlijke gang over het meer naar de boerderij van Jellema voeren vertelde Hielke wat Sietse van plan was. Ook Cor was ervan overtuigd dat Gerben zeker ‚nee‘ zou zeggen. Met handgebaren probeerde Hielke aan Cor duidelijk te maken dat hij dat vooral niet hardop moest zeggen. Hij wees nadrukkelijk naar Sietse en liet zijn hand zakken terwijl hij naar Cor keek. Sietse was echter vol goede moed. Hij was zo met zijn hoofd bij zijn plan dat hij vergat Kees bij de Woudaap op te halen. Kees begreep er niks van dat de Kameleon op volle snelheid hem voorbij voer. Hij dreigde met zijn vuist en riep er iets bij. Het lawaai van de motor overstemde hem en daarom staakte Kees zijn roepen maar. Hielke had het wel gezien, maar die kon niet veel anders doen dan zijn schouders op te halen. Het was jammer dat hij door de herrie niet kon roepen dat hij het straks wel aan Kees uit zou leggen. Sietse had amper de

Kameleon aangemeerd of hij sprong op de steiger en rende naar de stal. De overdreven manier van handelen wekte bij Hielke en Cor de lachlust op. Rustig verlieten zij de Kameleon en gingen ook naar de stal, waar Gerben met Jellema bezig was het hooi op te tasten. Gerben had net zijn hooivork weer vol toen Sietse die niet op tijd zijn looptempo kon verzwakken tegen hem opbotste. Het hooi viel van de vork en dwarrelde over Sietse en Gerben heen.

„Ben je helemaal betoeterd?“, brulde Gerben.

Sietse die nog stond uit te hijgen kon geen antwoord geven.

„Je bent nogal vermoeid. Heb je hard gelopen?“, vroeg Jellema.

Het enige wat Sietse kon doen was knikken.

„En wat heeft dat onbesuisde gedrag van jou te betekenen?“, vroeg Gerben die nog beduusd was van hetgeen hem was overkomen.

Gelukkig voor Sietse kwamen op dat moment Hielke en Cor binnen. Die moesten lachen toen ze Gerben en Sietse onder het hooi zagen staan. Terwijl Gerben het hooi van zich af stond te kloppen vroeg hij nog steeds overdonderd aan Hielke wat er aan de hand was.

„Vader heeft ons vanochtend verteld dat de zeilvereniging binnenkort toch zijn zestigjarig bestaan gaat vieren. Nu wil

Sietse graag met mij gaan zeilen.”

„Ach ja, voor het versieren van een bootje zijn jullie te oud geworden, hè?” merkte Gerben plagend op en hij keek Sietse indringend aan. „Maar ik wil niet op deze manier gestoord worden, Klinkertje. Begrepen?”

Sietse knikte. „Het spijt me, Gerben, maar ik wilde je alleen wat vragen.”

„Rare manier van vragen heb jij!”, zei Gerben.

Jellema schoot in de lach door die opmerking.

„Nou, vooruit, zeg maar wat je op je hart hebt!”

„Hielke en ik zouden graag in de Zwaluw aan de wedstrijden willen meedoen.”

Gerben stond even perplex. „Denk je echt dat ik jullie met dat mooie zeiljacht laat meedoen? Ik hoor net van jullie voor het eerst van die zeilwedstrijden. Jullie zijn toch niet vergeten wie tijdens het vijftigjarig bestaan de eerste prijs in de meest geroemde klasse hebben gewonnen!”

„Jij met Chantel, natuurlijk. Die schitterende race zijn we heus niet vergeten!”, zei Sietse.

„Nog nooit gehoord van het verdedigen van de eerste plaats?”

Hielke voelde wel aan wat Gerben zou zeggen, maar Sietse scheen nog niet helemaal te beseffen wat Gerben bedoelde.

„Wat bedoel je precies, Gerben?”

„Simpel. Het gebruiken van de Zwaluw kun je op je buik schrijven, Sietse. Chantel en ik gaan de eer van onze eerste plaats zelf verdedigen. Wat dacht jij dan?”

Sietse keek teleurgesteld. „Maar hoe komen wij dan aan een boot?”

„Jullie hebben er toch één,” merkte Gerben. „Een bezemsteel erin met een groot, wit laken en jullie kunnen ook meedoen.”

„Maar dan komen wij geen meter vooruit! Jij wilt altijd lollig doen, in plaats van ons te helpen.” Sietse begon zich op te winden.

„Kijk, jongetje, als Chantel en ik te oud zouden zijn om mee te doen, dan had je de Zwaluw best kunnen gebruiken.

Bovendien had je kunnen weten dat ik zelf uiteraard zou meedoen. Als jullie me eerder van die wedstrijden hadden verteld, had ik je meteen uit de droom kunnen helpen.”

Sietse die het natuurlijk spijtig vond dat ze nu niet mee konden doen kon het toch niet laten op te merken: „Maar jullie zijn ouder dan wij!”

Dat was tegen het zere been van Gerben. „Als je zo over mij denkt, Sietse, dan zijn wij uitgepraat. En ga nou maar, want ik heb werk genoeg te doen. En bel voortaan liever even op. Dat bespaart ons een hoop rotzooi!”

Teleurgesteld draaide Sietse zich op zijn hakken om en marcheerde naar buiten.

„Wat heeft die jongen toch?”

„Hij was er zeker van dat jij toestemming zou geven,” zei Hielke, „ik heb hem nog gezegd dat ik zeker wist dat jij mee zou doen. Maar ja, hij wilde niet luisteren.”

„Die botsing kan ik hem nog vergeven, maar dat ik te oud zou zijn...”, zei Gerben.

„Och, Gerben. Hij had zijn hoop erop gevestigd dat hij met de Zwaluw mee kon doen. En tja, als je dan nee te horen krijgt, dan zeg je wel eens dingen die je niet meent,” was Jellema’s reactie.

Gerben knikte instemmend. „Goed, ik zal kijken of ik iets voor jullie kan regelen. Maar hoop er niet teveel op!”

„Alvast bedankt, Gerben, en werk ze!”, zei Hielke.

Samen met Cor ging hij de stal uit en liep terug naar de Kameleon, waar Sietse mokkend achter het stuur zat.

„Je had het kunnen weten, Sietse,” zei Cor.

„Maar wat moeten wij dan?”, riep Sietse wat wanhopig uit.

„Gerben gaat uitzoeken of hij wat kan regelen, maar je moet er niet te veel op hopen.”

Brommend stemde Sietse daarmee in. Hij startte de motor waarna ze naar de Woudaap voeren. Daar stond Kees hen op

te wachten. Nadat ze aan Kees hadden uitgelegd waarom ze daarnet zoveel haast hadden werd hij meteen wat minder boos. Ook hij vond het niet leuk dat Gerben geen toestemming had gegeven om de Zwaluw te gebruiken. „Maar dat is toch logisch,” reageerde Cor, „Hij heeft tenslotte de laatste keer gewonnen. Dan is het terecht dat hij zijn titel gaat verdedigen.”

„Dat begrijp ik ook wel, maar het valt me van Gerben tegen,” zei Kees.

„Jullie twee schijnen gewoon te vergeten dat de Zwaluw het eigendom is van de familie Loots. Waarom jullie er bij voorbaat van uitgaan dat Gerben daarover mag beslissen begrijp ik niet,” was Hielke’s reactie. Die opmerking was raak, want Kees en Sietse lieten niets meer horen.

Op het terras van het Paviljoen was het een gezellige drukte. Vooral omdat het zonnetje heerlijk scheen en er een licht briesje stond. Kleine zeilboten kabbelden in een monotoon ritme voort en het prachtige was dat de motorboten daar rekening mee hielden en bewust niet te hard voeren. Doordat het felle licht op de fleurige parasols werd gebroken hing er een veelkleurige waas over het nabijgelegen deel van het meer. Plotseling stond er een donkerharige vrouw op het terras op die in de verte wees. Enkele bezoekers op het terras

rekten hun halzen om te zien waar zij naar wees. Ook de jongens keerden hun hoofden in de richting waarnaar de dame wees. Tot hun ontzetting zagen ze dat een groot zeiljacht dwars door alles heenvoer. Een groep kanovaarders moest zich ijlings uit de voeten maken om niet geraakt te worden. Stuurmannen van motorboten die de snelheid van het zeiljacht onderschat hadden, gooiden gehaast hun roer om en konden zodoende op de valreep een aanvaring vermijden.

Uiteraard gaf Sietse meteen vol gas en voer op volle snelheid naar het jacht toe. Toen ze dichterbij kwamen was Kees de eerste die vaststelde wat er aan de hand was.

„Er zit verdorie niemand aan boord!”

Sietse stuurde langszij. De Kameleon onderging flinke klappen door het rammen van het jacht, maar liep vanzelfsprekend eigenlijk geen zichtbare schade op. Cor die een autoband van Hielke aangereikt had gekregen hield deze met moeite vast tussen de Kameleon en het jacht in. Wat Hielke toen uitvoerde, was levensgevaarlijk, maar hij kon niet anders. Het gunstigste moment kwam toen het zeiljacht voor de zoveelste keer de Kameleon wilde rammen. Hielke waagde de sprong en kwam nogal hard terecht in de kuip van de boot. Voor een kort ogenblik was hij versuft, maar toen dat

over was, greep hij het roer en draaide het jacht zo goed en kwaad als dat ging tegen de wind in. Er kwam enige rust in het vaartempo waardoor hij gelegenheid kreeg rustig het grootzeil te reven. Daarna voer hij zeilend met alleen de fok verder. Op het eiland stond een lange, blonde jongeman hen te wenken. Toen ze hem naderden, zagen ze dat hij een kleine snor droeg. Net nadat de Kameleon had aangelegd bereikte de politieboot ook het eiland. Vanaf afstand had de bemanning van de politieboot ook gezien dat er iets niet in de haak was op het meer.

„U zult wel blij zijn dat u uw boot terug hebt, meneer. Maar hoe kon dit in vredesnaam gebeuren?“, vroeg de brigadier vriendelijk.

„Tja, dat vraag ik mezelf ook af. Ik heb de boot met touwen goed vastgelegd aan deze ringen.“

„Welke ringen?“, vroeg de brigadier verbaasd.

Toen pas zagen de jongens en de mijnheer dat er van ringen helemaal geen sprake meer was.

„Dat is toverij! Ik weet zeker dat ze hier waren,“ antwoordde de meneer vol ongeloof.

„Ik zeg niet dat ik u niet geloof,“ suste de brigadier, „Ik stel alleen iets vast!“

„Die ringen hebben daar altijd gezeten. Er zijn hier geregeld

kampeerders geweest,” merkte Sietse op, die zich in het geheel niet afvroeg of de brigadier zijn bemoeienis wel op prijs stelde.

Cor en Kees visten de touwen uit het water en toen kwam de aap uit de mouw. De ringen bleken nog aan de touwen te zitten. Het vreemde was dat niets erop wees dat de ringen beschadigd waren. En natuurlijk zou de eigenaar niet zo dom zijn om zijn eigen jacht op het spel te zetten. Toch kon de brigadier het niet laten nog één vraag te stellen.

„Is het jacht verzekerd?”

De mijnheer knikte. „Maar alleen voor aansprakelijkheid. Ik zal zeker overwegen dat te veranderen.”

„Dat is zeer verstandig, meneer. Het spijt me zeer, maar voor die ringen heb ik ook geen verklaring.”

„We moeten er verder maar niet over piekeren. Er is gelukkig geen schade ontstaan,” zei de mijnheer.

De brigadier gaf Hielke nog een complimentje voor zijn actie, maar waarschuwde hem wel. „Voortaan eerst aan je eigen veiligheid denken, Hielke. Die gaat op alles voor! Materiaal kun je vervangen, een mensenleven niet.”

„Ik zal erom denken, agent,” antwoordde Hielke.

Daarna voer de politieboot weg. De man die Henk bleek te heten, bedankte de jongens nogmaals. Toen zei hij: „Als ik

jullie ergens een plezier mee kan doen, dan moet je het zeggen, hoor!”

Tot Hielkes stomme verbazing schudde Sietse zijn hoofd.

„Ben jij wel bij vandaag?”

Met zijn hand wees hij beurtelings naar het zeiljacht en zijn broer. Direct klaarde het gezicht van Sietse op.

„Nou, meneer, er is wel iets!”, zei Sietse hoopvol. Henk bleek er geen enkel probleem mee te hebben dat ze zijn zeilboot voor de wedstrijden wilden gebruiken. Natuurlijk was het een meevaller dat Henk nog twee weken in Lenten zou doorbrengen. Sietse bedankte Henk alvast voor de medewerking en beloofde morgen langs te komen om te oefenen. Dat vond Henk prima. Nadat ze Kees bij de Woudaap hadden afgezet voeren ze naar de smederij. Glunderend liep Sietse de werkplaats in.

„Jij kijkt vrolijk! Mag ik weten waarom?”, vroeg zijn vader. Hielke vertelde wat er zich had afgespeeld op het meer, iets waarvan Klinkhamer nogal schrok, en wat het gevolg daarvan was geweest.

„Daar ben ik blij om, jongen. Maar wat jij hebt gedaan was heel onverstandig, Hielke!”

„Had ik die zeilboot dan maar andere jachten moeten laten rammen?”, merkte Hielke verontwaardigd op.

„Natuurlijk niet, maar het had vast wel anders gekund.”
Klinkhamer kon echter niet bedenken wat er dan wel mogelijk was geweest. Tijd om daar over na te denken kreeg hij niet, omdat meneer Siegertsma de smederij binnen kwam. „Goedemiddag, heren,” zei Siegertsma vriendelijk, waarna zijn groet op dezelfde wijze door de Klinkhamers werd beantwoord. „Ik zit met een probleem, Klinkhamer. Ik heb getracht een schilderij op te hangen, maar het blijkt iedere keer te vallen. Omdat ik er zelf voor sta, valt het gelukkig in mijn handen, maar ja, ik wil het graag opgelost zien.”

„Waar probeert u dat schilderij in uw huis op te hangen?”, vroeg Klinkhamer.

Meneer Siegertsma vertelde het aan de smid, die toen zijn hoofd schudde.

„Die wand is daarvoor veel te zacht. U kunt beter krammen gebruiken.” Meteen gaf Klinkhamer Hielke opdracht die te pakken.

„Beschadig ik de wand daarmee niet te veel?”, vroeg Siegertsma bezorgd.

„Wel enigszins, maar het is maar net wat u zelf wilt.”
Het schilderij, waarvan Siegertsma beslist niet vertelde dat het een werk was van een leerling van Rembrandt, was hem een kleine beschadiging aan zijn woning wel waard. Net toen hij de

krammen afrekende, liep Zwart de werkplaats in. Aangezien Zwart naar de rug van meneer Siegertsma keek, kon hij niet weten wie er voor hem stond. Hij merkte dan ook heel onschuldig op:

„Zo, dus hier vindt de inzameling plaats?”

Siegertsma draaide zich om en keek Zwart aan. Gelukkig kon Siegertsma niet zien hoe erg Zwart schrok. „Over welke inzameling heb je het, Zwart?”

Hoe kon de goede speurder zich hieruit redden? Hij schaamde zich enorm voor zijn fout, maar ja, hoe kon hij vermoeden dat Siegertsma voor hem stond. Zo vaak kwam de fortuinlijke inwoner hier niet. Hulpeloos keek Zwart om zich heen, tot Sietse hem te hulp schoot.

„Och, dat is voor de zeilwedstrijden,” zei Sietse.

„Sinds wanneer moet daar geld voor ingezameld worden? Dat regelt de VVV toch samen met de zeilvereniging,” was de reactie van Siegertsma.

Sietse lachte. „Denkt u echt dat de zeilvereniging de beschikking heeft over veel geld?”

„Hmm, daar zit iets in. Maar ze hadden mij toch ook kunnen vragen om een bijdrage?”

„Natuurlijk, maar die wedstrijden zijn voor het hele dorp, en dus is het het eerlijkst als iedere inwoner wat bijdraagt.”

Meneer Siegertsma voegde de daad bij het woord en gaf de stomverbaasde Sietse een biljet van 5 euro. Daarna vertrok hij. Toen hij buiten gehoorsafstand was, schoten de Klinkhamers en Zwart in de lach.

„Hij moest eens weten dat hij nu zelf geld in zijn eigen fonds stort,” zei Hielke, bij wie de tranen over de wangen liepen. Sietse nam ook de bijdrage van Zwart in ontvangst en borg het geld op in de bus die in een kastje in de woonkamer bewaard werd.

„Het spijt me dat ik me versprak, jongens. Maar ik zag echt niet dat het meneer Siegertsma was,” verontschuldigde Zwart zich.

„Zo erg is het nou ook weer niet,” zei Hielke. „Sietse heeft het goed opgelost. Ik hoop alleen dat Siegertsma aan niemand vertelt over een potje voor de zeilwedstrijden.”

„Dat loopt wel los, Hielke. Siegertsma gaat er vast vanuit dat iedereen in Lenten het wel weet,” zei Zwart, waarna hij afscheid nam en naar huis wandelde.

Sietse kwam terug in de smederij met de mededeling dat hij de tafel had gedekt. Zijn vader en Hielke volgden hem naar de keuken waar het eten stond te wachten. Aan de tafel lachten ze nog hartelijk om hetgeen Sietse aan meneer Siegertsma had wijsgemaakt.

HOOFDSTUK VI

De eerste dag dat Hielke en Sietse met de zeilboot van Henk zouden oefenen was het zonnig weer. Er stond niet zoveel wind, maar bij vlagen waren er wat krachtige windstoten. Voordat ze vertrokken liet Sietse Cor naast hem zitten achter in de boot. Hij legde hem uit waar alles zat, waarna Cor zelf de Kameleon moest besturen. Cor had niet verwacht dat Sietse dit aandurfde, maar trots was hij natuurlijk wel. Toen ze onder de brug door waren gaf Cor geleidelijk gas bij.

„Nou, dan zal ik je nou leren hoe je de boot moet zwenken!”, zei Sietse.

Cor schrok van het gemak waarmee de Kameleon naar het roer luisterde toen hij het stuur een kwartslag gedraaid had.

„Goed onder controle houden, Cor. Je kunt het wel!”, riep Sietse en liet hem afstevenen op de Woudaap.

Kees stond verbaasd te kijken toen Cor de Kameleon er aanlegde. Hij deed dat zo volleerd alsof hij nooit iets anders gedaan had. Hielke die voorin zat, gaf Cor zelfs een complimentje. Nadat Kees aan boord was gegaan voeren ze meteen naar Henk toe. Die was inmiddels de zeilboot aan het optuigen.

Hielke en Sietse stapten bij Henk in de kuip en hielpen hem totdat de boot vaarklaar was. Henk controleerde nog of ze niets vergeten waren. Hoewel Hielke hem uitnodigde in de Kameleon plaats te nemen om hen te volgen sloeg hij die uitnodiging af.

„Ik heb hier nog wat zaken te doen, jongens. Maar de volgende keer zal ik zeker meegaan.”

Ze namen afscheid van Henk die de boot van de wal duwde. De wind blies vol in het zeil, waarna de boot met een mooie glijbeweging door het water kliefde. Snel ging het niet, maar dat was volgens Sietse niet erg.

„We zullen de boot toch wat moeten leren kennen, Hielke,” zei hij. „Trek de fok eens helemaal aan. Ik wil zien hoever de boot op zijn zij kan.”

Hielke deed wat Sietse van hem vroeg. Spijtig genoeg moest Sietse toezien dat de boot lang niet zo schuin ging als hij had gehoopt. De Kameleon voer niet zo ver naast hen.

„Kun je echt niet verder, Sietse?”, riep Kees. Mistroostig schudde Sietse zijn hoofd. Hij had van deze zeilboot veel meer verwacht. Als hij had gedacht dat dit het ergste was, dan had hij het jammer genoeg mis. Zo’n twintig meter van hen verwijderd gleed de Zwaluw met een redelijke snelheid aan hen voorbij. Aan boord bleken Gerben, Chantel en zelfs hun

dochtertje te zitten. Het verraste niemand dat Anna-Renate van het zeilen genoot. Iedereen wist hoe sterk zijn dochter op Gerben leek. Chantel glimlachte en riep naar de jongens:

„Problemen, jongens?”

„Nee hoor!”, riep Hielke terug. Sietse zei niets. Hij keek alleen maar boos.

„Denk erom dat jullie wel voor donker thuis zijn!”, merkte Gerben plagend op.

„Haastige spoed is zelden goed!”, onderwees Hielke.

Hij zag wel dat Sietse zich opwond en hoopte maar dat hij bleef zwijgen tot Gerben met zijn gezin gepasseerd was. Cor en Kees zagen met lede ogen aan dat de Zwaluw veel krachtiger was dan de boot van Henk. Zij veronderstelden reeds dat de Zwaluw tijdens de wedstrijden geheid van Hielke en Sietse zou winnen.

„We gaan terug,” zei Sietse.

„Waarom?”, vroeg Hielke verwonderd.

„Ik wil Henk vragen of wij wat aan de boot mogen laten veranderen.”

Hielke begreep dat Sietse Henk een voorstel wilde doen waardoor de boot meer op zijn zij kon komen. Het water moest meer tot de kuiprand kunnen komen. Dat voordeel had de Zwaluw al lang, en die had daarmee bewezen dat ze

ieder jacht de baas kon. Alleen, zou Henk wel instemmen met wijzigingen aan zijn zeilboot. Van aanpassingen wilde Henk echter niets weten.

„Ik vind het hartstikke mooi dat jullie met mijn boot aan de wedstrijden willen meedoen, maar ik ga echt geen geld uitgeven om mijn boot te verbeteren. Deze vakantie kost me al meer dan genoeg.”

„Maar dan winnen wij nooit!”, riep Sietse uit.

„Ik dacht dat jullie voor de lol zouden meedoen,” merkte Henk verbaasd op.

Dat klopte enigszins wel, maar Henk had geen rekening gehouden met de winnaars instelling van Sietse. Om de jongens toch wat tegemoet te komen beloofde hij hen om erover na te denken. Maar voor Sietse stond eigenlijk al vast dat Henk toch niet overstag zou gaan. Hielke en Sietse stapten over in de Kameleon en voeren met hun boot verder langs de rand van het meer.

„Dat is een streep door de rekening, jongens!”, zei Cor. Hij was ook wat teleurgesteld dat Henk niets aan zijn boot wilde aanpassen.

„Is er echt niets anders mogelijk?”, wilde Kees graag van Sietse weten.

Sietse begon te grinniken. „Kunnen we niet met een trapeze

gaan werken?”

Hielke schoot in de lach. „Kom nou, dat doen ze toch alleen bij een catamaran. En je weet dat een catamaran geen zeiljacht is.”

„Volgens mij lopen jullie dan het risico gediskwalificeerd te worden,” merkte Cor op.

Hielke had daar zijn twijfels over. Volgens hem kon zoiets best, maar zouden ze dan in een andere klasse vallen.

„Zeejachten hebben ze toch ook,” zei Sietse en keek de anderen triomferend aan.

„Ooit van de zee van Lenten gehoord?”, vroeg Hielke.

Lachend voeren ze onder de brug door en Cor stuurde voor het eerst in zijn leven de Kameleon in het boothuis. Toen pas ontdekten ze dat ze Kees waren vergeten af te zetten. Dat was geen probleem, vond Kees, en hij vroeg een fiets te leen.

Toen hij die had gekregen reed hij het dorp uit en ging via de Polderdijk naar de Woudaap.

„Cor, kom je eten?”, riep mevrouw Bleker vanachter de heg.

„Ik kom, tante! Tot vanmiddag, jongens!”, zei Cor en ging naar zijn oom en tante toe.

Sietse liet het plan echter niet varen en hij vertelde het aan zijn vader. Die begon te lachen, maar vond het toch raadzaam als ze eerst gingen informeren bij de zeilvereniging of zoiets

mogelijk was. Sietse begreep ook wel dat het een absurd voorstel was, maar ja, in een moeilijke situatie bedenk je vaak de gekste dingen. Gaastra keek nogal verwonderd toen Hielke en Sietse die middag met de Queen Sail, Henks zeilboot, bij de helling kwamen en hun voorstel deden. Het had veel overtuigingskracht gekost, maar uiteindelijk had Henk ermee ingestemd dat ze een trapeze op de boot lieten monteren. Na het middageten had Hielke per telefoon contact opgenomen met het bestuur van de zeilvereniging. Die besloot in dit geval een uitzondering voor hen te maken. Mochten er boten zijn die daar bezwaar tegen aantekenden, dan zouden die gewoon mee kunnen zeilen in een andere klasse. Tegen het eind van de middag konden ze de Queen Sail ophalen. Omdat het pas half vijf was, besloten Hielke en Sietse de zeilboot meteen uit te testen. Cor en Kees volgden hen in de Kameleon. Toen ze midden op het meer voeren, stonden Hielke en Sietse op. Ze hadden eerst op de kuiprand van de boot gezeten en lieten zich nu om de beurt zakken op de trapeze. Wat Sietse verwacht had, gebeurde ook. De Queen Sail ging een behoorlijk stuk schuiner liggen en kliefde sierlijk door het water. Uiteraard speelde de krachtige wind daar ook een grote rol in. Ze voeren voorbij het Paviljoen waar enkele gasten bewonderend naar de jongens in de zeilboot keken.

„Het gaat machtig, hè?“, riep Cor hen toe.

Sietse knikte en draaide het roer. Daarna lieten Hielke en hij zich vlug zakken, omdat ze overstag moesten gaan. De draai verliep zonder veel problemen. Toen de zeilboot weer enige vaart had, begon hetzelfde van voren af aan. Sietse knikte goedkeurend. Nadat ze twee keer rond het eiland waren gezeild vond hij het verder genoeg. Henk die vanaf enige afstand naar hen had gekeken stond versteld over de snelheid van zijn boot. Toen ze de Queen Sail bij hem hadden aangelegd merkte hij op:

„Zo snel heeft deze boot nog nooit gezeild. Ik denk erover die trapeze toch maar te laten zitten. Hebben jullie er veel voor moeten betalen?“

„Geen cent,“ glimlachte Hielke, „van Gaastra mochten we het wel kosteloos uitproberen. Alleen, als jij hem echt wilt houden, dan zul je natuurlijk aan Gaastra wel moeten betalen.“

„Dat regel ik morgen wel!“

De jongens namen afscheid van Henk en voeren in de Kameleon terug. Nadat ze Kees hadden afgezet voeren ze snel naar de brug. Net toen ze daar onderdoor waren gevaren riep Postma, de brugwachter, hen terug.

„Waren jullie dat daarnet in die boot op het meer?“

„Ja,” antwoordde Hielke, „maar is daar iets mee?”

„Niet echt, maar ik kreeg vandaag van Zwart het bericht dat er een zeiljacht is verdwenen. En de Queen Sail lijkt er nogal op, vandaar!”

„Dan zullen wij voortaan ook goed opletten!”

„Dank je, jongens. En trouwens, jullie zeilen prima!” Postma wandelde terug naar het brugwachtershuisje en keek van daaruit de Kameleon na tot deze het boothuis binnen voer. Op de dag van de wedstrijden scheen er een heerlijk zonnetje en er stond een stevige bries. Alle zeilers zagen dit met genoegen aan. Het hele dorp was in feeststemming, en overal zag je versieringen zoals slingers, lampions en vlaggen. Aan de starterstoren die zich op het eiland midden in het meer bevond, wapperde de Friese vlag. Op het meer voeren inmiddels vele zeilboten die allemaal even wilden ervaren hoe hun boot op deze wind zou reageren. Hielke en Sietse waren vrij vroeg opgestaan om de Queen Sail uit te testen met dit weer, waardoor zij totaal geen hinder hadden van de kluwen zeilboten die nu op het meer voer. Zij wisten dat Gerben op een wedstrijddag nooit voorbereidingen trof. Maar echt zeker van een overwinning was hij nog niet. Hij wist doordat hij na een vergadering in het meubelmagazijn bij Gastra langs was geweest wat de jongens aan de zeilboot van

Henk hadden laten veranderen. Als ervaren zeiler begreep Gerben meteen wat ze daarmee wilden bereiken. Hij lachte van binnen toen hij de jongens in de Kameleon zag naderen. Misschien kon hij ze toch nog een beetje ontmoedigen.

„Moet je de Zwaluw niet gaan halen, Gerben?“, vroeg Sietse met een ironisch ondertoontje.

„Ik heb geen haast, hoor! Onze wedstrijd begint pas om twee uur vanmiddag. En over pakweg een half uur gaat de eerste groep van start.“

„Dat zijn de Flitsen toch, Gerben?“, vroeg Cor.

„Inderdaad! Het verbaast me dat jij dat weet, want de vorige keer was jij er volgens mij niet bij.“

„Klopt, maar dat is geen reden om niets van de zeilsport af te weten.“

„Als ik jullie was, zou ik maar goed op die trapeze van jullie letten!“, merkte Gerben op en hij lachte heerlijk.

Uiteraard wekte dit meteen het wantrouwen van Sietse op.

„Wat bedoel je daar nou weer mee, Gerben?“, vroeg Sietse.

„Niets bijzonders. Ik geef alleen maar wat goede raad!“

Gerben draaide zich om en liep terug naar de boerderij.

„Laat je niet uitdagen, joh!“, zei Hielke tegen zijn broer.

Sietse begreep best dat Gerben hen ongerust probeerde te maken, maar helemaal lekker zat de opmerking van Gerben

hem niet. Hij voer direct het meer op. Even later lagen ze vlak naast de Queen Sail, waar Henk reeds voorbereidingen trof voor de wedstrijd.

„Hoi jongens, al klaar voor de wedstrijd?“, zei hij enthousiast. „Wij wel!“, lachte Hielke.

Sietse stapte over in de Queen Sail en controleerde de trapeze op zijn stevigheid. Henk keek er verwonderd naar. Hielke verklaarde waarom Sietse dat deed en Henk begon luid te lachen.

„De boot heeft hier de hele nacht gelegen, Sietse. Als Gerben hier echt was geweest had ik dat moeten horen.”

„Dan ken jij Gerben niet!“, zei Sietse, die met opzet enkele halsbrekende toeren op de trapeze uithaalde. Toen hij te water dreigde te vallen moest Henk hem gauw bij zijn mouw grijpen. Dit bespaarde hem gelukkig een nat pak.

„Hij zit zo vast als een huis!“, merkte Sietse verheugd op.

„Dat zei ik toch al,” zei Henk, die het niet echt plezierig vond dat Sietse aan zijn woorden had getwijfeld. „Ik zie jullie om half twee bij de brug, oké?”

De jongens knikten en namen afscheid van Henk. Kees werd afgezet bij de Woudaap, waarna ze terugvoeren naar de smederij.

Rond half twee waren ze met zijn vieren present bij de brug,

waar Henk inmiddels met de Queen Sail lag te wachten. Henk stapte over in de Kameleon en Hielke en Sietse uiteraard in de zeilboot. Cor, Kees en Henk wensten de jongens succes en voeren naar de Polderdijk, waar ze vlak voor de Mariahoeve een goed zicht hadden op het deel van het meer waar de wedstrijd plaats zou vinden. In totaal zouden tien zeilboten meedoen aan de belangrijkste wedstrijd van twee uur. Er waren maar twee zeiljachten afgehaakt nadat die waren ingelicht over de trapeze aan de Queen Sail. De overige zeilers wilden zich echter graag meten met de Queen Sail om te zien of een trapeze echt in het voordeel zou zijn. Gelijktijdig met de Zwaluw voer de Queen Sail naar de startersplaats. Chantel straalde en riep:

„Veel succes, jongens!”

„Jullie ook!”, riep Hielke terug.

Toen de Queen Sail grotendeels uit gehoorsafstand was, draaide Chantel zich naar Gerben toe. „Denk je echt dat ze door die trapeze sneller dan wij kunnen zijn?”

Gerben schudde zijn hoofd. „Ik betwijfel het. Bij de Zwaluw kan het water echt tot de kuiprand komen, en ik verwacht dat het door die trapeze toch niet mogelijk zal blijken bij de Queen Sail.”

„Ik hoop dat je gelijk hebt, schat, maar we zullen onze eer

goed verdedigen.”

„Prima gezegd, Chantel. Trek nu de fok maar wat meer aan.” Sietse zorgde er expres voor dat hij zo dicht mogelijk in de buurt van de Zwaluw kwam te liggen. Bij de vorige wedstrijd had Gerben een studententeam enorm verrast, en daar wilde Sietse op voorbereid zijn.

Toen de boten in de juiste positie lagen, klonk het startschot. Zoals bijna alle zeilers hadden verwacht nam de Zwaluw direct de leiding. Tot ergernis van Sietse zeilden zij nu op de vierde positie. Hij wilde de trapeze alleen als het nodig was gebruiken. Toen ze echter afzakten naar de zesde plaats was er geen houden aan. De jongens namen hun plek in op de trapeze in. Hielke trok de fok strak en Sietse hield het roer zo recht mogelijk. De Queen Sail kliefde door het water en in een ommezien hadden ze twee zeiljachten achter zich gelaten. Ze lagen nu derde, en de tweede plaats pakken was mogelijk. Het zeil van de Zeemeeuw, die nu tweede lag, ving in de luwte van het eiland niet voldoende wind. Natuurlijk profiteerden de Klinkhamertjes daar meteen van. De stuurman van de Zeemeeuw baalde toen die jongens hem de wind uit de zeilen namen. Tot diens ergernis moest hij plotseling genoegen nemen met de vijfde positie.

Gerben en Chantel in de Zwaluw bemerkten al gauw dat de

Queen Sail hen op de hielen zat. Omdat zij geen hinder ondervonden van andere zeilboten ging het overstag gaan bij hen vlot. Met flinke vaart voeren zij op de finish af. Hielke en Sietse kregen te maken met het zeiljacht dat derde lag. Het draaien ging voor beide boten niet snel, maar door de fok al tijdens het overstag gaan strak te trekken slaagden zij erin tweede te blijven. Het grootzeil werd door Sietse ook strak getrokken en de jongens klommen zo hoog mogelijk in de trapeze.

„Gerben, we moeten wat doen. Die jongens gaan hard, te hard!”, riep Chantel haar man toe aan boord van de Zwaluw. Gerben die alle aandacht bij het roer en het zeil moest houden kon uiteraard niet achterom kijken. „Ik zie maar één oplossing, Chantel. We moeten direct gaan zitten op de kuiprand.”

Ze zaten amper toen Gerben het zeil opnieuw aantrok en Chantel hetzelfde liet doen bij de fok. De Zwaluw helde vervaarlijk op zijn zij, maar bleef wel enkele meters voor op de Queen Sail.

„Kunnen wij nog iets beginnen, Siets?”, brulde Hielke, want de wind wakkerde aan.

Sietse keek vluchtig naar de achterblijvers, en was daarna in ieder geval overtuigd van een tweede plaats. Lang piekeren

kon hij niet doen, want de Zwaluw lag te goed voor. Wat konden zij nog doen om te winnen? Hoewel de afstand tussen de Queen Sail en de Zwaluw maar enkele meters was, zag Sietse geen enkele mogelijkheid om nog voor te komen. Hielke en hij gingen zover als mogelijk op de trapeze zitten. De boot kreeg daardoor meer vaart, maar de achterstand viel niet meer in te lopen.

Juichend gingen Chantel en Gerben de finish over. De Queen Sail eindigde als tweede. Nadat Hielke en Sietse ook de finish gepasseerd waren, voeren zij naar de Zwaluw.

„Gefeliciteerd, allebei!”, zei Sietse.

„Dank je! Maar jullie hebben ook goed gezeild, hoor!”, zei Gerben. „We hebben een taaie tegenstander aan jullie gehad.”

„Ik heb zelfs nog even gedacht dat jullie het van ons zouden winnen,” reageerde Chantel.

„Het was inderdaad een mooie wedstrijd. Wie weet zijn we de volgende keer wel beter!”

Gerben grijnsde. „Dat zou best eens zo kunnen zijn!” Daarna voer hij samen met Chantel terug naar het dorp.

De Kameleon was inmiddels het meer opgevaren en dobberde nu gebroederlijk naast de Queen Sail. Aan boord waren Cor, Kees en Henk.

„Ik heb nooit geweten dat mijn boot zo snel kon zijn,” zei Henk die even daarvoor bewonderend naar de wedstrijd had gekeken.

„Konden jullie echt niet winnen?”, vroeg Kees, die het nog steeds wat verbaasde dat de Klinkhamertjes niet hadden gewonnen.

„Ik had mezelf er wat teveel van voorgesteld, maar het is me niet tegengevallen,” zei Sietse.

„Nou, die trapeze laat ik zeker niet weghalen,” zei Henk. Terwijl hij overstapte in de Queen Sail deden Hielke en Sietse dat bij de Kameleon. Ze namen hartelijk afscheid van elkaar. Henk bleef de Kameleon nakijken tot die weer bij de brug was. Tijdens het feest mochten Hielke en Sietse die avond een beker voor de tweede plaats in ontvangst nemen. Hoewel ze liever hadden gewonnen waren ze er wel blij mee. En wellicht zouden ze bij een volgend jubileum wel kunnen opgaan voor de eerste plaats.

HOOFDSTUK VII

Het was zo tegen tien uur in de morgen toen Sjoerd Bonnema met een groot pakket over de steiger naar het hotel liep. De zon scheen volop en het beloofde een prachtige dag te worden. Sjoerd zette het pakket even neer en wiste zich het zweet van het voorhoofd. Het pak was behoorlijk zwaar. Sjoerd had geen idee wat erin zat, maar wist zeker dat die zwaarte veroorzaakt werd door de inhoud. Met zijn rechterelleboog duwde Sjoerd de toegangsdeur open. Hij kwam terecht in de met gebroken wit geschilderde receptieruimte. Achter de balie stond Sandra, één van de receptionistes, wat in te tikken op de computer en was Louw bezig met het maken van pakketjes voor gasten die een speciaal hotelverblijf hadden geboekt. Sjoerd zette het pakket op de desk neer. Sandra keek er verrast naar.

„Valt dat wel te tillen, Sjoerd?“, vroeg ze nieuwsgierig.
„Echt licht is het niet! Maar kun je hier even tekenen?“ Sjoerd legde een papier voor haar op de balie neer.
Sandra pakte een pen en zette haar handtekening.
„Het moet bij die Italianen afgeleverd worden. Kan ik erop rekenen dat je dat meteen doet?“

„Natuurlijk, Sjoerd, ik breng het straks meteen weg!”

Sjoerd draaide zich om, wenste hen nog een goedemorgen en ging naar buiten. Louw was al net zo nieuwsgierig als Sandra naar de inhoud van het pakket.

„Wat zou daar nou inzitten?”, vroeg hij zich hardop af.

„Dat gaat ons helemaal niets aan!”, zei Sandra, die zelf niet aan Louw durfde te vertellen dat ze ook benieuwd was naar de inhoud. „Ik zal het meteen wegbrengen.”

Sandra pakte het pakket op, waarna ze even vuurrood in haar gezicht werd.

„Kun je het vasthouden?”, vroeg Louw plagend.

„Het lukt best! Even doorbijten!”

Ze liep achter de balie langs en ging de richting van de gang op naar de kamers. Ze wilde die net ingaan toen ze een scheurend geluid hoorde. Onder in het pakket bleek reeds een kleine scheur te zitten, maar nu het pakket weer werd opgetild had de scheur zich doorgezet. Tot Sandra's verbazing viel er een klein, plastic zakje met een wit poeder op de grond. Ze zette het pakket neer op de grond om het zakje te pakken. Louw had niet gezien wat er gebeurd was. Hij was zelf nog bezig met wat werkzaamheden. Sandra had net het pakje in haar handen genomen toen opeens één van de Italianen voor haar neus stond. Toen hij zag wat ze daar in

haar hand hield, schrok hij enorm. Sandra wist niet wat daaraan zo erg was, maar het lachen verging haar snel. Wat Sandra niet begreep, maar de Italiaan maar al te goed was dat zij nu teveel wist. Sandra kreeg bijna een hartverlamming toen ze keek naar hetgeen de Italiaan op haar gericht had. Het bleek een glimmende revolver te zijn.

„Get down!”, brulde de Italiaan tegen haar.

Sandra wist niet hoe snel ze op dat bevel moest reageren. Ze ging op haar buik liggen en wachtte gespannen af wat er verder zou gaan gebeuren. Louw, die uiteraard de schreeuw van de Italiaan gehoord had, keek achterom. Hij kon direct vaststellen in wat voor situatie Sandra was, maar begreep dat hij niks kon doen. Omdat hij bang was dat de Italiaan hem zou ontdekken dook hij vlug weg achter de balie. Onder de receptiedesk moest hij maar wachten. Hoe lang het zou duren was niet te zeggen.

Toen kwamen de andere Italianen de ontvangstruimte binnen lopen. In rap Italiaans vroegen ze aan hun vriend wat er gebeurd was. Zij zagen net als hem geschokt dat het pakket kapot was. Ze overlegden wat ze verder moesten doen. Een geweldig plan was het niet, maar ze konden nu alleen maar tot gijzeling overgaan en hopen dat zij er goed vanaf zouden komen. De ene Italiaan, Carlo, bleef bij Sandra achter. Paolo,

die de oudste was, ging op zoek naar anderen binnen het gebouw. Hun vriend Marco raapte het pakket op, samen met het zakje, en bracht dit naar hun kamer. In de kamer van de manager, meneer Van Galen, was hij in gesprek met mevrouw Klinkhamer.

„Ik begrijp best dat de werkroosters van de dames hier niet op elkaar aansluiten, maar ze zijn met zo weinig.”

„Ik weet het, Jeltje, maar extra personeel kost geld.”

„En dat heb je natuurlijk niet, Alex?”

Meneer Van Galen glimlachte. „Nou, dat is niet echt het probleem. Ik zal jou er niet verder mee lastig vallen, maar ik wil alleen kwijt dat de winst dan kleiner wordt.”

„Over bezetting heb je niet te klagen,” zei mevrouw Klinkhamer.

„Nee, maar overdag zijn ze hier nauwelijks. De keuken heeft veel te veel concurrentie van het Paviljoen.”

„Dan laat je hier toch ook een terras aanleggen.” Jeltje beseft niet dat ze er met die oplossing te makkelijk over dacht.

„Als ik dat terras laat aanleggen, dan moet de steiger voor de boten eraan geloven, en dan neemt die groep gasten hier af. En het geld wat ik in het terras steek, komt niet ten goede aan het hotel. Om nog maar te zwijgen van het personeel.”

„Vind je het goed als ik er wat over na ga denken, en wat

voorstellen op papier zet?” , stelde mevrouw Klinkhamer voor.

„Graag! Maar denk om de kosten!”

„Zal ik doen! Nog een kopje koffie?” Jeltje pakte de thermosfles die op het bureau stond en schonk voor hen beiden nogmaals koffie in.

Toen werd met een ruk de deur geopend. Verwonderd keek meneer Van Galen naar Paolo die in de deuropening stond. Hij keek zo dreigend dat zelfs mevrouw Klinkhamer er angstig van werd toen ze hem aankeek.

„Follow me!”, zei hij met een onheilspellende toon.

Verontwaardigd stond meneer Van Galen op. „Ik laat me niet commanderen in mijn eigen hotel. Vooruit, wegwezen!”

Paolo, die versteld stond van meneer Van Galens reactie, had begrepen dat die de ernst van de situatie niet inzag. Hij aarzelde dan ook niet met het trekken van zijn pistool. Hij richtte die rechtstreeks op Alex. Niet in het minst onder de indruk zei Alex:

„Doe dat pistool toch weg, man! Daar schiet je niks mee op!”

„Ga nou niet de held uithangen,” riep mevrouw Klinkhamer trillend van angst, „die man meent het!”

„Tot nu toe heb ik altijd bepaald wat er in mijn hotel gebeurt, en dat zal ik blijven doen!”, schreeuwde meneer Van Galen.

Paolo vond het meer dan welletjes. Er klonk een welgemikt schot. Dit ging zo voortreffelijk dat het buiten te horen moest zijn. En dat was nou net iets wat niet moest gebeuren. Niet ver van het hotel voeren de jongens namelijk over het meer in de Kameleon.

„Hoorde jij iets?“, vroeg Hielke aan zijn broer.

Sietse schudde zijn hoofd. „Had ik dan iets moeten horen?“

Van Galen stond te trillen op zijn benen. De kogel was rakelings langs zijn hoofd gegaan en ging dwars door het houten plafond heen, waarna de kogel afketste op het beton daarboven. Paolo wees met zijn pistool naar de deur, maar had dat eigenlijk niet hoeven doen. Van Galen bleef lopen naast Jeltje Klinkhamer. Hij kon niet anders, want Paolo hield het pistool tegen haar rug gedrukt. Het angstzweet stond op Jeltjes voorhoofd en ze haalde opgelucht adem toen ze in de ontvangstruimte waren. Paolo trok het pistool weg en brulde: „Lie down!“

Jeltje ging zo dicht mogelijk naast Sandra op haar buik liggen en fluisterde: „Wat is er gebeurd?“

Sandra vertelde dat ze een pakket naar de Italianen wilde brengen en dat er een zakje was uitgevallen. Ze was er zeker van dat de inhoud een of andere drug moest zijn. Cocaïne leek haar het meest aannemelijk. Van Galen die door Paolo

werd gedwongen enige meters van de dames vandaan te gaan liggen werd voortdurend onder schot gehouden door Carlo. Hoewel ze zich daardoor iets prettiger voelden, was hun innerlijke rust schijn, want Jeltje en Sandra werden door Carlo's scherpe blik voldoende geobserveerd.

„Waar is Louw?“, vroeg mevrouw Klinkhamer onverwacht. Sandra had daar nog helemaal niet bij stilgestaan. Natuurlijk, Louw was er ook nog. Maar, waar was die? Marco, die het pakket naar de kamer van de Italianen had gebracht, kwam terug. Zijn blauwe oog viel op, maar kennelijk was hij erin geslaagd de iets gezette kok Nico te overmeesteren. Dat kon hij alleen maar hebben bereikt door zijn wapen te gebruiken. Anna, een serveerster, liep achter hen beiden. Ze had niet durven vluchten, hoewel ze daar enkele mogelijkheden voor had gehad. Ze was bang dat haar vluchtpoging nare gevolgen voor Nico kon hebben. In de ontvangstruimte vond er geen scheiding tussen hen plaats. Nico en Anna moesten gewoon bij Jeltje en Sandra op de grond gaan liggen. Lijdzaam moesten zij met zijn vieren aanzien dat Van Galen in de meest kwetsbare situatie van hen zat.

„Volgens mij kwam het uit het hotel,“ zei Hielke.

„Nou je het zegt, het lijkt er nogal rustig!“, reageerde Sietse. Cor die voorin zat, wierp een blik op zijn horloge. „Het is tien

uur geweest. Komen hier dan geen mensen koffiedrinken of zo?”

Hielke schudde zijn hoofd. „Dat geloof ik niet. Voor koffie gaan de meesten naar het Paviljoen.”

Sietse zwenkte de Kameleon en wilde aankoersen op de Woudaap toen hij zich plotseling iets bedacht. „Kijk eens achterom, Hielke en zeg mij welke boten nog aan de steiger liggen!”

Hielke deed het en stelde tot zijn verbazing hetzelfde vast als zijn broer. De enige boot die niet was vertrokken was die van de Italianen. „Wat doen we, Siets?”

Sietse stelde voor om ongeveer een half uur in de buurt van het hotel te blijven en de omgeving in de gaten te houden. Cor, die niet begreep waarom ze niet naar de Woudaap gingen, werd vanzelfsprekend door de Klinkhamertjes ingelicht. Het halve uur ging ontzettend traag voorbij, want er gebeurde helemaal niks. Sietse voer rustig van het hotel weg en gaf toen vol gas. Hij stevende het meer over in de richting van het kanaal.

Louw kroop naar achteren, ging wat opzij en keek snel om het hoekje. Hij moest nog een keer goed kijken voor hij het precies wist. Hij had vijf gijzelaars en drie gijzelnemers geteld. Eerst meende hij dat degene die Van Galen onder schot

hield de leiding had, maar na even iets langer te hebben gekeken wist hij precies hun rolverdeling. Toen zag hij tot zijn schrik dat Marco naar de receptiedesk liep. Hij kroop er zo vlug mogelijk onder. Dat hij daarbij geen lawaai maakte, mocht in dit geval een wonder heten. Marco stond voor de receptiebalie en keek er overheen. Louw hield zijn adem in. Marco bukte zich diep over de desk heen, schreeuwde iets in het Italiaans en omdat hij geen reactie kreeg, nam hij aan dat er niemand meer was. Hij ging meteen terug naar zijn handlangers.

De brigadier had naar de jongens geluisterd, maar hij vond dat ze wat te bezorgd waren.

„Dan begrijp ik niet waarom Zwart een paar dagen geleden op een middag met zijn kijker hen in de gaten hield,” zei Sietse. De brigadier keek hem verrast aan en Hielke vroeg verbaasd: „Hoe weet jij dat?”

„Jullie lagen te luieren na het zwemmen. Ik hield mijn ogen open!”

De brigadier verzocht de jongens even te wachten. Hij liep de kajuit in en vroeg aan een collega: „Hebben wij nog een kopie van het proces-verbaal van die aanvaring van de Italianen hier?”

„Volgens mij wel”, antwoordde de agent. „Ik kijk het meteen

na.” Het duurde amper een minuut voor hij het gevonden had. Hij gaf het aan de brigadier die het vluchtig bekeek. „Meteen faxen naar het hoofdbureau en alle gegevens van die Italianen laten natrekken!”

Na dat bevel ging de agent meteen aan de slag. De brigadier ging weer aan dek. Hij wist niet wat hij tegen de jongens moest zeggen. Toen hij echter oog in oog met hen stond, kreeg hij een inval.

„Gaan jullie meteen Zwart halen! Ik denk dat we hem dringend nodig hebben.”

„Mogen wij meteen met hem naar het hotel?”, vroeg Sietse. Hielke schrok van de brutaliteit die Sietse met deze vraag uitte.

„Nee, Sietse Klinkhamer, en als je het wel doet, kom je er niet met een waarschuwing vanaf. Dus, je haalt Zwart en brengt hem bij ons, aan boord van de politieboot.

Begrepen?”

Sietse knikte en voer met een baan van kolkend schuim weg. Waar de brigadier wel blij mee was, was dat Sietse rond het eiland voer en niet vlak langs het hotel.

In het hotel zat Louw te dubben of hij de gok moest wagen. Vanuit zijn positie kon hij de deur naar het restaurant zien die op een kier stond. Alleen, de afstand tussen de desk en de

opening van de deur was tien meter. En... zonder obstakels waarachter hij zich kon verschuilen. Maar ja, hij zou bij een geslaagde ontsnapping allerlei inlichtingen aan de politie kunnen geven. Hij weifelde en weifelde, en nam toen een besluit. Nadat Zwart aan boord van de politieboot was gegaan bleef de Kameleon er naast dobberen. Dat was op verzoek van de brigadier. Wat er in de kajuit besproken werd, konden de jongens niet horen.

„Weten jullie al iets meer?“, vroeg Zwart.

„Die boot van de Italianen is gehuurd...”

Zwart onderbrak de brigadier. „Dat is niet zo verrassend. En waar is die boot gehuurd?”

„In Duitsland maar liefst. We hebben geen idee waarom.”

„En het adres van die Italianen?”

„Dat klopt niet, maar gelukkig was de verhuurder in de haven spraakzaam. Hij wist te vertellen dat de Italianen hun intrek hadden genomen in een hotel in Kiel.”

„En nu?”, vroeg Zwart.

„We hebben onze gegevens doorgestuurd aan Interpol in Den Haag. De politie in Italië moet ons verder helpen.”

„Is dat niet te drastisch?” Zwart klonk bezorgd, hoewel hij hetzelfde vermoedde als de brigadier.

„Denk het niet! Volgens mij hebben we hier met een aparte

tak van de maffia te doen.”

„Da's toch nog lang niet zeker?”

De brigadier schudde zijn hoofd. „Nee, maar ik sluit voorlopig niets uit.”

Zwart stelde voor om met een van de jongens naar het eiland te varen en vandaar uit met zijn verrekijker het hotel in de gaten te houden. Cor en Hielke vonden het niet leuk dat Zwart alleen met Sietse wilde gaan, maar ze stapten toch maar over op de politieboot. Zwart wist namelijk dat Sietse een zeer goede stuurman was, die de Kameleon onder controle kon houden en vervaarlijk kon zwenken als dat nodig was. Bij het eiland viel niets te beleven. Het eerste half uur ging nog wel, maar daarna begon Sietse zich te vervelen. Maar voorlopig viel er niks anders te doen dan te wachten.

Louw besloot het erop te wagen. Op handen en voeten kroop hij naar de open deur van het restaurant. Net toen hij halverwege was, opende een van de Italianen de toegangsdeur van het hotel. De wind had nu even vrij spel en met een klap sloeg de deur naar het restaurant dicht. Van schrik verstijfde Louw en bewoog zich niet. Hoewel de Italianen ook schrokken, kwamen zij gelukkig voor Louw geen poolshoogte nemen. Alleen, zou het openen van de deur straks door hen te horen kunnen zijn? Louw wist even niet meer wat hij nou

moest doen. Ach, nu hij zover was gekomen moest hij gewoon doorzetten. Wie eenmaal a zegt... Hij slaagde erin de kruik naar beneden te doen waardoor de deur weer los was. Dat de Italiaan die de toegangsdeur had opengedaan ook weer had gesloten was in het voordeel van Louw. Het duurde wel even, maar tenslotte was er weer een kier die groot genoeg was om iemand er doorheen te laten kruipen. Zonder te aarzelen kroop Louw meteen het restaurant in. Daar haalde hij opgelucht adem. Hij durfde niet op te staan. Dan kon hij namelijk door de ramen van het restaurant nog gezien worden. Het kruipen in het restaurant was niet makkelijk door de kriskras staande tafels en stoelen. Toen hij in de keuken was aangekomen kon hij opstaan en strekte zijn ledematen enige keren. Nog maar één deur en hij was buiten. Natuurlijk kon hij niet gewoon rechtop gaan lopen, want dan zou hij vast ontdekt worden. Hij tijgerde naar de walkant door het gras dat hoognodig weer gemaaid moest worden. Daar moest hij maar hopen dat hij door iemand buiten de Italianen natuurlijk gezien zou worden.

De eerste die hem opmerkte, was Zwart. Hij kon alleen niet zo goed vaststellen wie degene was die daar in het gras lag. Hoewel hij er zelf wat op tegen was, deed hij het toch maar. Hij gaf Sietse zijn kijker met de opdracht of hij hem kon

vertellen wie daar in het gras lag. Sietse probeerde de kijker zo scherp mogelijk te stellen en riep toen:

„Verrek, dat is Louw!”

Zwart pakte zijn walkietalkie en kwam in verbinding te staan met de brigadier.

„Een van de hotelmedewerkers is buiten. Wat doen we nu? Over!”

„Kom maar terug, dan zullen we het bespreken. Over!”

Sietse die eigenlijk meteen Louw had willen halen begreep wel dat dit niet zomaar kon. Toch piekerde hij net als Zwart toen ze terugvoeren naar de politieboot hoe ze Louw ongezien daar weg konden krijgen. Natuurlijk moesten ze Louw gaan halen, maar hoe groot was het risico nou eigenlijk? Dat Zwart gewapend was, had uiteraard geen enkele betekenis. De Italianen waren dat zeer waarschijnlijk ook.

„We moeten het er maar op wagen,” zei Zwart.

„Maar we kunnen toch niet het leven van een van die jongens op het spel zetten,” wierp de brigadier tegen. Hoewel hij hem niet bij naam noemde, wist Zwart dat de brigadier Sietse bedoelde.

„Dan moeten we Klinkhamer om toestemming gaan vragen.” Door die opmerking van de brigadier realiseerde Zwart zich nog iets. „Mevrouw Klinkhamer zit nog in het hotel. Daar ben

ik vrijwel zeker van!”

„Wil jij Klinkhamer hierover inlichten, Zwart?”

Zwart knikte en voer na het gesprek met de brigadier samen met Sietse het meer over naar de smederij. Zoals Zwart verwacht had, gaf Klinkhamer na de nare mededeling toestemming aan Sietse om met Zwart te proberen Louw onopgemerkt bij het hotel op te halen. Aan boord van de politieboot wachtten de brigadier, zijn assistent en Cor en Hielke gespannen af of Zwart en Sietse zouden slagen. Die waren inmiddels via een omweg door het doolhof aan de achterkant van het hotel geraakt. Van daaruit konden ze alleen gezien worden door een hoog raam van het restaurant. Toen ze het hotel tot op ongeveer vijftig meter genaderd waren zette Sietse de motor af. Ze moesten de Kameleon nu vooruit krijgen door te roeien, wat lang niet meeviel. Het kostte hen maar twee minuten, maar de tijd leek eindeloos. Louw was zo onder de indruk van alles wat hij gezien had, dat hij zonder iets te zeggen aan boord van de Kameleon ging. Sietse wou iets zeggen, maar Zwart plaatste direct zijn hand voor Sietse's mond.

Net toen Sietse de motor had gestart werd de deur van de keuken geopend. „Duiken!”, schreeuwde Zwart. In rap tempo werden tien kogels op hen afgevuurd. Daarna haastte Marco

zich naar binnen. Sietse nam de kans direct waar en zette snel koers naar de politieboot. In de kajuit zaten Louw en de brigadier bij elkaar. Niemand mocht hen storen. Het verbaasde de jongens dat daarna alleen de brigadier de kajuit uitkwam.

„Louw moet nog verwerken wat hij heeft meegemaakt, jongens. Jullie zullen hem straks wel weer zien!”

Agent Wim, de assistent van de brigadier, belde inmiddels met het postkantoor.

„Bonnema, kunt u mij vertellen waar dat pakket vandaan kwam wat u bij het hotel hebt afgegeven?”

„Tja, dat was nogal een vreemd geval. Het waren Italiaanse postzegels, maar het poststempel kwam uit Duitsland.”

„En dan gaat er bij u geen bel rinkelen?”, vroeg agent Wim ontstemd.

„Een beetje, maar ja, de waarde van de postzegels was voldoende. En per slot van rekening hanteren zowel Duitsland als Italië de euro, ik zag er dus niets kwaads in.”

„Dank u voor uw inlichtingen, Bonnema.” Agent Wim wendde zich tot de brigadier. „Die Europese eenwording speelt criminelen alleen maar in de kaart!”

„Zo erg kan het toch niet zijn?”, reageerde de brigadier, die daarna kreeg te horen wat Sjoerd had verteld. „Wanneer

komen die tolk en onderhandelaar hier?”

„Binnen een half uur.” En voor de zoveelste maal die dag konden ze niets wezenlijks doen. Wat echter wel moest gebeuren was het isoleren van het hotel. Dat daar dus geen boot meer kon aanleggen en er ook geen gasten naartoe konden. Die maatregelen waren allemaal genomen toen de onderhandelaar en tolk arriveerden. Tot spijt van de brigadier bleek de onderhandelaar een vrouw te zijn, de tolk was een man. De onderhandelaarster voelde zich nogal verheven boven de brigadier en was ontstemd over zijn voorstel. Ze ging met tegenzin akkoord. De tolk schrok nogal toen hij te horen kreeg dat hij de onderhandelingen moest gaan voeren. „Mevrouw Klein zal u sturen en helpen. U moet alleen maar rustig blijven!”

De tolk knikte en na enige instructies te hebben gekregen werd middels de telefoon aan boord van de politieboot contact gezocht met het hotel. De eisen van de Italianen waren simpel. Ze wilden vrijelijk met hun boot vertrekken en daarna ongemoeid worden gelaten. Na een indringend gesprek gaven ze toe aan een in hun ogen vreemd voorstel. Ze zouden de drugs in het hotel achterlaten. Toen kwam het moeilijkste: de gijzelaars moesten worden vrijgelaten. Daar viel met de Italianen voorlopig niet over te onderhandelen.

De uren verstreken en de situatie in het hotel werd steeds nijpender. De Italianen irriteerden zich aan elkaar, en de angst van de gijzelaars nam enorm toe. Ze kregen geen drinken, geen eten en werden voortdurend in de gaten gehouden. Iedere beweging werd genadeloos afgestraft door een trap tegen het gebruikte lichaamsdeel of een versleping naar de plek waar Van Galen lag. Van binnen hoopten de gijzelaars dat het gefoeter van de Italianen op elkaar hen in een betere situatie zou kunnen brengen. Tegen de avond gingen de Italianen overstag en besloten twee gijzelaars vrij te laten.

Rondom het afgebakende deel van het meer waar het hotel zich bevond, lagen vele boten. Gasten die niet meer naar het hotel konden, werden in accommodaties in Lenten en Jonkersveen ondergebracht. Klinkhamer die de hele dag in spanning had gezeten sloot de deuren van de smederij en liet zich zo snel mogelijk naar zijn zoons brengen. Omdat Zwart hem had uitgelegd dat hij nu toch niets voor zijn vrouw kon betekenen was hij maar in de smederij gebleven. Zodra er nieuws was, zou Zwart hem daarvan wel op de hoogte stellen. Daarom was het voor Klinkhamer een grote opluchting toen hij zag dat één van de Italianen zijn vrouw en de serveerster Anna naar buiten bracht. Hij vergezelde hen naar de steiger

waar ze stonden te rillen van de kou en bleef hen onder schot houden tot hij terug was in het hotel. Zwart en Sietse voeren er meteen heen in de Kameleon en haalden hen op. Even later omhelsde Evert Klinkhamer zijn vrouw. Ze was opgelucht hem weer te zien, maar kon met niemand praten over wat er gebeurd was. Vooral haar zoons konden dat niet begrijpen. Ze nam hen allebei in haar armen en kustte hen op hun wang. Daarna werd ze samen met Anna de kajuit van de politieboot binnengebracht waar ze Louw zagen. Voorlopig zouden zij daar met zijn drieën blijven.

De onderhandelaar en de tolk moesten het tegen negen uur die avond opgeven. De Italianen weigerden Van Galen, Nico en Sandra vrij te laten. Er werd koortsachtig overlegd, en toen kwam er een plan op tafel waar niemand iets voor voelde. Het werd wel aangenomen, maar met de voorwaarde dat ze nog tot morgenochtend zouden wachten. Midden in de nacht slaagden de onderhandelaars erin weer contact met de Italianen te krijgen. Ze hadden inmiddels de instructie gekregen de Italianen een vrije aftocht te beloven. Spijtig genoeg leidde dat alleen maar tot de vrijlating van Sandra. Toen ze aan boord van de politieboot kwam, zag ze er vreselijk uit. Ze wilde met niemand praten en dronk de fles water die ze kreeg van de brigadier meteen leeg. Klinkhamer

was met zijn vrouw, Hielke en Cor naar huis gegaan. Eigenlijk had hij Sietse graag ook meegenomen, maar Zwart had hem ervan overtuigd dat Sietse moest blijven. Die lag inmiddels een paar uur te slapen in de politieboot. Het ultimatum dat aan de Italianen was gesteld liep af om acht uur de volgende ochtend. Sietse was ondertussen al een uur wakker en kreeg een kogelvrij vest aan. Hij keek angstig toen de brigadier het hem omdeed en die zei geruststellend:

„We doen dit alleen uit voorzorg, Sietse. We gaan ervan uit dat jou niets overkomt.”

„Maar zeker is dat niet, hè?”

De brigadier knikte en zweeg.

Agent Wim, Zwart en Sietse gingen aan boord van de Kameleon en voeren naar de steiger bij het hotel. Naast de boot met de geblindeerde ruiten van de Italianen bleef de Kameleon dobberen. Iemand die vanuit het hotel over de steiger naar de boot liep, zou de Kameleon niet kunnen zien. Agent Wim riep de brigadier op, waarna die groen licht gaf aan de onderhandelaars. Een kwartier later kwamen de Italianen naar buiten. Paolo liep voorop en hij had zijn linkerarm om Van Galens middel geslagen. Zijn pistool hield hij tegen de rechterslaap op het hoofd van Van Galen. Ze schuifelden langzaam vooruit. Achter hen hielden Marco en

Carlo de kok Nico in bedwang. Ook met een pistool was het onmogelijk Nico in je macht te krijgen.

Ze waren amper aan boort van het jacht gegaan toen agent Wim een sprong deed en op de voorplecht van het jacht terecht kwam. Marco en Carlo waren zo overdonderd dat ze Nico even los lieten. Die profiteerde daarvan door meteen in het water te springen en weg te zwemmen. Net voordat agent Wim Paolo onder schot kon houden had Paolo al afgevuurd. Van Galen zakte ineens op het dek. Het enige wat Wim gauw kon vaststellen was dat Van Galen niet in zijn hoofd geraakt was. Marco was door het schot weer tot leven gekomen en hij mikte meteen op agent Wim. Die had dat aan zien komen en dook op zijn buik. Zwart probeerde de situatie snel in te schatten. Hij aarzelde niet, sprong aan boord toen Paolo geconcentreerd naar Wim keek en sloeg zijn armen stevig om Paolo heen. De forse Italiaan strubbelde hevig tegen, maar Zwart kreeg snel hulp van Wim. Beiden hadden echter niet gezien dat Carlo via de andere kant het jacht was opgekomen. Net op het moment dat de geboeide Paolo aan boord was gezet van de Kameleon en Sietse weg wilde varen werd er opnieuw geschoten. Hoewel de kogel het kogelvrije vest maar enigszins binnendrong, kreeg Sietse een harde terugslag in zijn beweging te verwerken. Hij liet het stuur hierdoor los

waarna de boot even onbestuurbaar was. Gelukkig voor hem voer de Kameleon de kant van de politieboot op.

Deze voer op volle snelheid naar het hotel. Ofschoon er nog geschoten werd op Nico, waar het moeilijk op richten was, raakten Carlo en Marco door hun munitie heen. Voor de brigadier en twee van zijn collega's was het toen niet veel moeite meer Marco en Carlo aan te houden.

Sietse werd door de dokter kort onderzocht, maar behalve drie gekneusde ribben had hij er niets aan overgehouden. Van Galen was er slechter aan toe. Hij was in zijn onderbuik geraakt en had veel bloed verloren. Een trauma-helicopter moest komen om hem naar het ziekenhuis te vervoeren. De operatie duurde zo'n vier uur, maar uiteindelijk was hij buiten levensgevaar.

Later legde Zwart uit hoe alles precies in zijn werk was gegaan. De drugs werden aangeleverd uit Colombia en vervoerd naar Italië. Van daaruit werden ze gesmokkeld naar Duitsland. De douane had men goed weten te omzeilen door de drugs in kant-en-klare zakjes cappuccino te stoppen. Deze doosjes wekten geen wantrouwen op bij de douane. Waarom er geen drugshonden waren ingezet, daar zette de Duitse politie nog grote vraagtekens bij. Vanuit Kiel werd de cocaïne per post verzonden. Dat kon in pakketjes, omdat de Italianen als

bodemonderzoekers in Nederland stonden geregistreerd. Zwart had echter onraad geroken toen één man geregeld bij de Italianen op bezoek was geweest. Die was namelijk al eens veroordeeld wegens het uitoefenen van zijn ‚beroep’ als drugskoerier.

„En, Sietse, voortaan zullen wij je niet meer zo gauw inzetten bij onze acties. We hadden verwacht dat het risico klein was!”

„Nou, zolang ik het nog na kan vertellen is er wat mij betreft niets aan de hand.”

„Zo mag je niet denken, Sietse. En ik laat het laatste woord in het vervolg aan u over, Klinkhamer!”

Evert Klinkhamer knikte opgelucht en nadat Zwart was vertrokken, keken de mannen Klinkhamer elkaar tevreden aan.

Meneer Siegertsma was op het gemeentehuis uitgenodigd door de burgemeester. De reden daarvoor was zijn 75-jarige verjaardag, en de burgemeester wilde graag met hem praten over hetgeen hij voor de welvaart van het dorp had betekend. Nadat hij gezellig met de burgemeester een kopje koffie had gedronken en wilde vertrekken schrok hij even bij het zien van de menigte voor het bordes. Meteen begon de fanfare ‚Lang zal ze leven!’ te spelen, wat door iedereen spontaan werd meegezongen.

Toen gaf de burgemeester het woord aan Tjeerd Siegertsma: „Geachte aanwezigen, lieve pa. Voor mij is het heel moeilijk geweest om te bedenken wat ik u moest geven. Omdat u veel voor Lenten heeft betekend, vond ik dat het een cadeau namens alle inwoners moest worden. Gelukkig heeft iedereen daaraan zijn steentje bijgedragen. Ik zal niet ontkennen dat u vrijwel alles kunt krijgen wat u wilt. Daarom wil ik u graag deze envelop overhandigen.”

Na deze toespraak van Tjeerd werd er geapplaudisseerd. Verrast nam meneer Siegertsma de envelop van zijn zoon aan. Met verbazing haalde hij een kartonnen cheque van 25.000 euro uit de envelop. Erboven las hij in dik gedrukte letters ‚Het Sieger Siegertsma Fonds.’

Tjeerd verklaarde zich nader. „Wij hebben daarom gemeend een fonds tot ontwikkeling en welvaart van dit dorp op te richten, waaraan u niet alleen uw naam geeft, maar tevens voorzitter wordt.”

Met een ferme handdruk en een arm om zijn zoon heengeslagen bedankte Siegertsma hem. Hij wilde net een dankwoord uitspreken toen de burgemeester hem onderbrak.

„Voordat u iedereen gaat bedanken wil ik graag nog wat zeggen. U meende dat wij uw vanochtend voor de koffie

hadden uitgenodigd om uw verjaardag te vieren, maar wij moesten u hier op een of andere manier naartoe krijgen. Uw zoon heeft inmiddels gedeeltelijk verwoord dat u veel voor onze gemeente betekent. U bent vaak de redder in nood geweest in lastige en nare situaties van de dorpelingen. Ik noem onder andere het faillissement van kaasboer Hoekstra, de oprichting van het VVV kantoor en uiteraard het bezit van landerijen en grote terreinen rondom Lenten waar veel mensen voor hun inkomen van profiteren. Daarom is het mij een groot genoegen het volgende te mogen doen. Meneer Siegertsma, het heeft Hare Majesteit behaagd om u te benoemen tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Met alle plezier speld ik u nu de versierselen op.”

Met stomheid geslagen liet Siegertsma de burgemeester zijn gang gaan. Een traan rolde over de wang van de oude heer. Een gejuich barstte los onder de dorpsbewoners, want dit had niemand verwacht, zelfs Tjeerd stond er trots naar te kijken. Iedereen vond dat Siegertsma het verdiend had.

Aan het eind van de feestdag kwam Tjeerd Siegertsma, vergezeld door zijn vader, afscheid nemen in de smederij. Nauwelijks zag Siegertsma Sietse bij het aambeeld zitten of hij wees naar hem.

„Ja, ja, Sietse. De zeilvereniging, hè?”

„Ik moest toch iets zeggen. En mijn fout was het niet!”

„Ach, Zwart heb ik al vergeven, maar speld mij niets meer op de mouw!”

„Dat heeft de burgemeester al gedaan op uw colbert!”, zei Sietse ondeugend. Tjeerd moest daarom lachen.

Voordat Siegertsma met zijn zoon de smederij verliet, stond Sietse op, maakte een zwierige, bijna Middeleeuwse buiging en zei: „Gaat u heen in vrede, ridder!”

Hielke proestte het uit en onder luid gelach liepen vader en zoon Siegertsma naar buiten. Die Klinkhamertjes bleven toch maar toffe kwajongens!

De Kameleon Reeks

1. De schippers van de Kameleon (1949)
2. Kameleon ahoy! (1951)
3. Redders met de Kameleon (1952)
4. Speurders met de Kameleon (1955)
5. De Kameleon op volle toeren (1956)
6. De Kameleon houdt koers (1958)
7. Goede vaart, Kameleon (1958)
8. Trossen los Kameleon! (1959)
9. De Kameleon in 't zoeklicht (1959)
10. De Kameleon opnieuw in actie (1960)
11. De Kameleon in de branding (1961)
12. Vivat Kameleon! (1961)
13. De Kameleon Blijft Favoriet! (1962)
14. De Kameleon wint de prijs! (1962)
15. De kameleon brengt geluk! (1963)
16. Bravo Kameleon! (1963)
17. Vakantie met de Kameleon (1964)
18. De Kameleon viert feest! (1964)
19. Tiptop Kameleon (1965)
20. De Kameleon schiet te hulp (1965)
21. Trouwe vrienden van de Kameleon (1966)

22. De Kameleon staat voor niets! (1966)
23. Met de Kameleon er op los! (1967)
24. De kameleon altijd paraat (1967)
25. De Kameleon slaat zijn slag (1968)
26. De Kameleon pakt aan! (1968)
27. Ruim baan Kameleon (1969)
28. De Kameleon vaart uit! (1969)
29. De Kameleon treft doel! (1970)
30. Volle kracht, Kameleon! (1970)
31. Met de Kameleon op avontuur (1971)
32. De Kameleon maakt schoon schip (1971)
33. De Kameleon knapt het op! (1972)
34. Met de Kameleon vooruit (1972)
35. De Kameleon steekt van wal (1973)
36. De Kameleon doet een goede vangst! (1973)
37. De vlag in top voor de Kameleon (1974)
38. De Kameleon in de storm (1974)
39. Alle hens aan dek, Kameleon! (1975)
40. De Kameleon krijgt nieuwe vrienden (1975)
41. Op reis met de Kameleon! (1976)
42. De Kameleon heeft succes (1976)
43. De Kameleon vaart voorop! (1977)
44. Lang leve de Kameleon! (1977)

45. De Kameleon helpt altijd! (1978)
46. De Kameleon ruikt onraad (1978)
47. De Kameleon geeft vol gas (1979)
48. De Kameleon maakt plezier (1979)
49. De Kameleon ligt op de loer (1980)
50. De Kameleon in het goud (1980)
51. De Kameleon houdt stand! (1981)
52. De Kameleon vaart door (1981)
53. De Kameleon gooit het roer om (1982)
54. Recht door zee, Kameleon (1982)
55. De Kameleon op dreef (1983)
56. De Kameleon in woelig water (1984)
57. Met de Kameleon voor de wind (1985)
58. De Kameleon heeft goed nieuws (1988)
59. De Kameleon draagt zijn steentje bij (1989)
60. De Kameleon maakt het helemaal (1991)
61. De Kameleon slaat alarm (1992, door P. de Roos)
62. De Kameleon stuurloos (1995, door P. de Roos)
63. De Kameleon op jacht (1998, door P. de Roos)
64. De Kameleon scoort! (2006, door Fred Diks)
65. Zet 'm op, Kameleon! (2008, door Fred Diks)
66. De Kameleon lost het op (2009, door Fred Diks)